

SOM BOSORKA

VITA JAMBOROVÁ

VITA JAMBOROVÁ

SOM BOSORKA

Copyright © Vita Jamborová 2012
Design © Motýľ design 2012
Cover photo © MORO / Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2012

ISBN: 978-80-89482-55-9

VITA JAMBOROVÁ

SOM BOSORKA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Túto knihu s láskou venujem Juliánke Jamborovej.

autorka

PRVÁ ČASŤ

V PASCI

– Čo je to?

V absolútnom tichu, ktoré ju obklopovalo, bolo zvláštne počuť zvuk vlastného hlasu. Opatrne otvorila knihu v hnedej koženej väzbe, zjavne veľmi starú. Skúsila prečítať niekoľko viet, než zistila, že je to denník...

Zažltnuté prvé strany neboli súčasťou väzby, boli tam len vložené a končili sa stranou číslo päťdesiatosem. Päťdesiata deviata a nasledujúce sa už písali priamo do denníka. Truhlica, v ktorej ho našla, bola starodávna a voňala niečím neidentifikovateľným: možno voňala ako spomienky.

Rozhliadla sa po priestrannej povale. Na opačnej strane, vedľa starej odloženej skrine, stálo prútené kreslo. Išla k nemu, odfúkla z kresla prach, sadla si... Potom si urobila pohodlie a začala čítať:

1

Volám sa Adriana.

Mám dvadsaťsedem, ryšavé vlnité vlasy a modré oči – mne osobne by sa viac páčili zelené. Vďaka bohu nemám pehy, tie po našej írskej prababičke zdedil môj brat. A som čarodejnica. Niežeby mi tak niekto nadával. Fakt, myslím to vážne. Už len poznámka na okraj: patrím k tým dobrým.

Nemám veľa času a aj ten sa mi kráti. V tejto chvíli sa dali do pohybu veci, na ktoré už dlhší čas podvedome čakám. Vtedy mi to predpovedala stará cigánka na trhovisku v Paríži. Nemohla som sa jej zbaviť: trvala na tom, že mi chce veštiť a prenasledovala ma už od hlavnej brány. Nechcela peniaze, tie okamžite odmietla. Len mi povedala:

– Zomrieš! Už je ti na stope, ale zatiaľ nevie, že si to ty. Nesmieš sa prezradiť, inak zomrieš!

– Prosím?! – nechápala som. – Čo ste povedali? Kto ma chce zabiť?

Pozerala sa na mňa, bezpochyby v tranze. Bola som z nej mierne nervózna, to nepopieram. Veď sa predsa nestáva každý deň, že by vám niekto predpovedal smrť...

Celkom úspešne a rada som na svoj zvláštny zážitok zabudla, než prišiel čas priznať si, že mala pravdu. Nevieť si to vysvetliť ani teraz: možno naozaj mala videnie, možno jej ústami hovoril sám osud, možno... Všetko je možné, teraz to však nie je podstatné. Už len čakám, kedy sa otvoria dvere – možno ich otvorí človek, ktorý ma z neznámeho dôvodu naozaj chce zabiť.

Preto som vlastne začala písať niečo ako svoj denník. Koniec príbehu zatiaľ nepoznám. Chcem len, aby o tom, čo všetkému predchádzalo, vedel aj niekto iný okrem mňa. Čo je však dôležitejšie: nudím sa a nemôžem len tak nečinne sedieť. Mimochodom, majú čarodejnice strážnych anjelov? Som rozhodnutá, že napriek chmúrnej predpovedi prežijem, no nejaká podpora by nebola na škodu. Tento príbeh sa nekončí zároveň s poslednou bodkou mojej spovede. Pevne verím, že ho neukončí ani ten, kto príde otvoriť dvere mojej väznice. Nech už cigánka videla čokoľvek, neskončí sa to tu a ani teraz.

Takže... Nevieť, kde som. Podľa mojich odhadov, som zatvorená v pivnici rodinného domu. Nie je tu žiadny iný zdroj svetla okrem halogéniek. Keby ma naozaj malo niečo zabiť, isto to bude zápal spojiviek alebo depka. Mám tu však maximálne možné pohodlie: je tu dokonca kúpeľňa a záchod! Ďalej je tu váľanda, veľa starých časopisov a tiež staré zošity, z ktorých sa ešte dajú vytrhávať čisté listy.

Môj únosca mi tu nechal aj oblečenie a dokonca aj kozmetiku. Pekné od neho. Alebo od nej? Ako keby to všetko pripravila a nachystala žena. Škoda, že tu nie je radšej televízor.

Nemôžem použiť žiadne čary, som spútaná nejakým zvláštnym druhom mágie a moja vlastná tu neviem prečo, nefunguje. Mám pri sebe mobil, no ako vždy, keď ide o život – sieť nie je dostupná! No nič to. Ostáva mi ešte šesť sendvičov a voda – asi ma môj únosca nechce nechať zomrieť od hladu. Zrejme má pre mňa pripravené niečo iné. Tak sa teda pokúsim všetko vysvetliť, kým je ešte čas. Keby som len vedela, ako a čím mám začať... Bude ťažké dať to všetko na papier a ešte ťažšie bude tomu uveriť. Teda začnem.

Narodila som sa v „celkom normálnej“ rodine anglického kuchára poľského pôvodu na predmestí Londýna. Viete si to predstaviť: pekné malé domčeky, trávniky, ktoré tradične musia mať minimálne polovičku storočia za sebou alebo aspoň na to vyzerať. Ďalej susedia, ich milučkí havkovia v overalikoch a nekonečný pokoj, tak nádherne samozrejмый a rešpektovaný.

Ak vám to niečo pripomína, tak moja odpoveď znie: nie, nenaštevovala som napokon Rockford – všetko bolo úplne inak.

Mala som nádherné detstvo a ozajstnú kamarátku Denisu. Bola to Angličanka s pekným radom anglických predkov a mala ma rada. Pokiaľ si to môžem vybaviť, vždy sa so mnou rozdelila o desiatu a vždy mi dala ako prvej prečítať novú knihu – aj keby bola požičaná z knižnice a mala ju zajtra vrátiť. Obidve sme boli vášnivé čitateľky čohokoľvek.

Bola to kamarátka, ktorej som mohla povedať všetko, s ktorou som sa mohla pohádať pre maličkosť a uzmiert' sa pre veľké veci. Boli to krásne zážitky, ktoré sme zdieľali spoločne: bitka s chalanmi, drancovanie vrabčieho hniezda a nasledujúca výchova malých vrabcov, budovanie hradov z piesku a ďalšie veci. Bola mojou lepšou polovičkou a ja som sa jej jedného pekného dňa odvd'ačila tým, že som omylom vzala niečo, čo jej malo právom patriť.

Mali sme štrnásť a Denisa mala narodeniny. Torta sa zjedla, hneď ako sa rozbalili darčeky a už sme sa nudili. Vtom Denisin málanko podgurážený strýko mal predslov, ako ona – až bude mať pätnásť,

bude zasvätená do ich rodinného tajomstva. Malo to byť na ďalší rok a ja som celú vec pochopila tak, že chúd'a dievča bude musieť začať brigádovať v ich obchode so starožitnosťami. Tým by sa pre nás skončila všetka zábava.

Od mamy vtedy Denisa dostala krásny a veľmi starý prsteň, ktorý vyzeral ako ruky držiace rubínové oko. Bola to precízna, jemná práca a na Denisinom prste vyzeral božsky, až som jej ho trochu závidela. No nič by sa asi nebolo stalo, keby Denisu poučili o skutočnej hodnote prsteňa ešte pred tým, než jej ho darovali. Toľko vecí by sa nebolo stalo...

Tak aby som to skrátila: Denisa vedela, že si ten prsteň túžim vyskúšať. Ako čerstvé pubertiačky sme si bežne požičiavali bižutériu a ďalšie v našom veku užitočné a nepostrádateľné veci.

– Môžeš, – povedala a podávala mi ho.

Denisa by mi to nemohla odoprieť. No a pretože nebola zasvätená do ich rodinného tajomstva, tak podľa nej ani nemala dôvod nedovoliť mi to. Dala som si ten zázrak na prst, natiahla ruku pred seba a pozerala sa, ako prsteň vyzerá na mojej ruke. Mala som pritom taký zvláštny pocit, že patrí mne – hlúposť, veď bol Denisin. Neviem, ako mi napadlo odtlačiť obidve ruky na prsteni smerom od rubínu.

Už si nespomínam, čo mi vnuklo ten nápad – možno sám prsteň. Niečo v ňom však cvaklo a ja som cítila, ako mi od prostredného prsta hore po ruke stúpa zvláštne teplo. Hrozne som sa zľakla a začala som ho strhávať dole. Nedarilo sa. To teplo bolo ako príjemná hmla, ktorá sa ma postupne zmocňovala, až ma celkom zaplavila. Denisa sa na mňa pozerala a nechápala čo robím: prečo trepem rukou a prečo mám také veľké oči. Len sa usmiala:

– Čo z toho robíš divadlo? – spýtala sa. – Normálne si ho daj dole, veď to povolí.

Áno, teplo ustalo a ja som mala zvláštny pocit zmeny v sebe. Bola som iná – nechápala som ako, len som to vedela, cítila. V zápäťi sa mi podarilo dať prsteň dole, a keď som ho vrátila Denise, bol prázdny. Nebola v ňom už žiadna sila – bola vo mne.

Ťažko to vysvetliť, ale bolo to, ako keď nainštalujete do vlastnej pamäti nový program: zaplavil ma taký divoký mix pocitov, že som sa nedokázala sústrediť na nič iné. Doslova mi to vyrazilo

dych a nadýchla som sa už ako nová Adriana s vedomosťami tisícročnej čarodejnice. Nevieť ako, no pochopila som všetko, čo sa stalo bez toho, aby som chápala, ako sa ten prenos uskutočnil.

Bolo to uzatvorené v prsteň. Doteraz tomu hovorím energia, aj keď neviem, kde sa tu vzala a kto bol jej pôvodný vlastník. Neskôr som sa dozvedela, že v rodine mojej kamarátky sa prsteň po stáročia odovzdával ďalej z matky na dcéru. Nie vždy sa však majiteľka prsteňa stávala čarodejnicou. To on si vyberal – len on mohol napovedať kandidátke, ako sa sila aktivuje. Keď si prsteň nikoho nezvolil, mohli ho len nosiť a potom odovzdať ďalšiemu dievčaťu v rodine. Vždy ho mala najstaršia dcéra. Sila ako taká sa do neho vracala až po smrti majiteľky.

Denisina mama bola žena v domácnosti. Povahu mala tichú a nepriebojnú a po zmene vo svojom živote naozaj netúžila. Neodvážila sa stať čarodejnicou a ani sám prsteň ju nepovolal. Opatrovala ho pre svoju dcéru – potom by stačilo len aktivovať jeho silu. Takže od teraz až do mojej smrti prestane jedinečný prsteň mojej kamarátky byť len prázdnu schránkou.

Neľutujem ani na okamih, že som sa stala novou vyvolenou. Ten nádherný čas strávený zdokonaľovaním sa v magických schopnostiach bol neskutočne zaujímavý. Stavím sa, že každý by mi to závidel. Tie možnosti zábavy pri drobných žartovných čaroch vyskúšaných na spolužiakoch a učiteľoch, najskôr na strednej a potom aj na vysokej škole... Spomínam si na pána Oetkersa, angličtinára, ktorý vyzeral veľmi prekvapene, keď mu čmeliak, ktorý práve vletel cez okno do triedy, spadol do škatuľky na kriedu. Takto zaprášený napísal na tabuľu bzz-z. Alebo keď fyzikárke levitovalo ťažidlo na stole a v telocvični sa sústavne sama od seba zrolovávala žinienka... Užila som si kopec zábavy. Nič neľutujem aj z iného dôvodu – k tomu sa však dostanem neskôr.

Každý by bol určite zvedavý, ako prijali v Denisinej rodine fakt, že právoplatná dedička ich rodinného tajomstva a znalostí ten dar nezískala. A hlavne, ako to prijala samotná Denisa. Na to spomínam veľmi nerada.

Všetci boli zdesení a veľmi sklamaní – nič podobné sa ešte nikdy

nestalo a najskôr ani nevedeli, ako sa k tomu majú postaviť. Vlastne už nebolo čo riešiť.

Nakoniec rodinná rada rozhodla, že zrejme osud má s nami svoje plány: oni vlastnili a opatrovali ten prsteň už od stredoveku. Dostal sa k nim tiež náhodou – prichýlili u seba jednu starú čarodejnicu. Bola posledná zo svojej rodiny a nemala komu prsteň odovzdať. Veľmi si obľúbila ich najstaršiu dcéru a pred svojou smrťou jej ho darovala. Prišli k tomu, ani sami nevedeli ako, a od tej doby to bolo ich rodinné tajomstvo, na ktoré boli hrdí. Aj tak neviem pochopiť, ako mohli pred Denisou niečo také tajiť celé tie roky.

Nechali ma ísť mojou vlastnou cestou. Najhoršie na tom bolo, že som stratila kamarátku. Nechtiac som jej vzala, čo jej právom náležalo, na čo bola predurčená. Vlastným niečo, čo mi nepatrí, aj keď som tým darom získala najcennejšiu vec svojho života. Raz určite zomriem a všetko sa vráti späť do starých koľají, nemyslím si však, že Denisa mi to niekedy odpustí. Keď sa dozvedela, čo vlastne stratila, bolo jej hrozne a mne tiež. Ona chápala, že hlúpa náhoda alebo osud to tak chceli, no nedokázala sa s tým zmieriť. Viac sme sa nedelili o sendviče a knižky, nevymýšľali spoločné zábavy, nezverovali si svoje tajomstvá a viac sa nezhovárali. Potom môj otec dostal ponuku robiť šéfkuchára na egyptskom veľvyslanectve v Londýne a my sme sa sťahovali s ním. Už sme sa s Denisou nestretli. Raz ju vyhl'adám, teraz si to sľubujem. Lebo veľa vecí odteraz chcem riešiť inak.

Tak len toľko o zázračnom prsteni a stratenej kamarátke. Až teraz sa začne môj skutočný príbeh.

2

Odsťahovali sme sa do Londýna. Otec mal perfektnú prácu a my sme mohli bývať v útulnom byte v areáli egyptského veľvyslanectva. Ja a mama sme boli celkom spokojné, len braček sa celý čas

sťažoval na prísne dodržiavanie pravidiel bezpečnosti, ktoré mu bránili nepozorovane sa vytratiť za nejakou svojou novou láskou. Môj brat Robie je vysoký mladý muž, vtedy sedemnásťročný, teraz už tridsaťročný otec dvoch detí a manžel mojej druhej najlepšej kamarátky Júlie. A pyšne dodávam, že som krstnou mamou ich dvom dcérkam: dvojročnej Maxin a päťročnej Katrin.

Moji rodičia sú spolu tridsaťpäť rokov. Mama – pekná, jemná dáma, Angličanka. Ľúbim ju nadovšetko na svete a som závislá od jej lásky ku mne. Otec je, naopak, veľký rozložitý chlap. My mu radi hovorievame, že má pravú šéfkuchársku postavu. Je to dôkaz toho, že má rád svoje povolanie.

Môj otec má zaujímavý pôvod. Jeho starý otec, prisťahovalec z Poľska, si zobral za ženu Írku (vraj som po nej zdedila farbu vlasov). Ich syn si neskôr vybral za ženu Francúzku. Takže ak k tomu pripočítam anglickú krv mojej mamy, máme s bratom naozaj pestrý genetický základ.

Milujem svojich rodičov. Niekedy im strašne závidím ich neomylnú istotu, že ten druhý je presne tá polovička, ktorá sa prislovečne stratila a v ich prípade sa znovu našla. Ja som taký pocit nikdy s nikým nezažila. Vlastne to nie je tak celkom pravda. Bol tu Ardet, ale...

Spoznala som ho na jednej recepcii na počesť francúzskeho ministra priemyslu, ktorý bol v Londýne na štátnej návšteve. Stávalo sa, že keď ochorela niektorá čašníčka, ja som za ňu vždy rada zaskočila. Mala som možnosť priblížiť si tak život vyššej spoločnosti. Bola to dobrá škola a niekedy aj zábava sledovať niektorých ľudí v prostredí, kde sa musela prísne dodržiavať etiketa. Všetci museli „tancovať“ podľa presných pravidiel. O úbožiakoch, ktorí či už z neznalosti alebo nešikovnosti šliapli vedľa, sa ešte dlho klebetilo na vysokej úrovni.

Neznášala som snobov. Raz som sa pomstila jednej Talianke za to, že ma poliala šampanským a neobťažovala sa ospravedlniť. Nafúkaná madam si z ničoho nič pristúpila lem svojej nádhernej róby a zjavila sa celému obecstvu tak, ako ju Pánboh stvoril, plus čipkované pančuchy. Tak toto som ani ja nečakala, keď som vymýšľala svoju malú pomstu. Ved' kto mohol vedieť, že nenesí

spodnú bielizeň? Druhý deň sa tá príhoda pretriasala vo všetkých novinách a mňa začalo trápiť svedomie. Ale iba chvíľku a veľmi rýchlo prestalo.

Vtedy sme tam bývali už päť rokov a ja som mala devätnásť. Študovala som prvý ročník fakulty medzinárodných vzťahov a naozaj ma to bavilo. Vydupala som si to štúdium od otca, ktorý chcel mať zo mňa rovnako dobrú kuchárku, ako bol on a môj brat. Brat, ktorý šiel v jeho šľapajach, sa už uchytil v jednej nóbl reštaurácii a usilovne pracoval na svojej kariére. Teraz je z neho šéfkuchár. Ja som sa vo svojich snoch nikdy nevidela ako žena pri sporáku, aj keď viem celkom dobre variť. Chcela som robiť diplomáciu – to by ma bavilo. A pretože naši ma mali radi, išla som študovať.

Môj otec je skvelý kuchár a celý život sme od neho počúvali, že najlepšimi kuchármi sú muži, on hovoril – chlapi. Veľvyslanec, pán Karim, bol gurmán a vášnivý milovník talianskych jedál, na ktoré je otec odborník. S radosťou dopriaval pánovi konzulovi tieto pochúťky skoro každý deň.

Keď mal konzul čas, vždy si zašiel do kuchyne, aby sa mohol osobne kochať pohľadom na pripravované dobroty a neodpustil si ani ochutnávku nejakej omáčky priamo z lyžice šéfkuchára. Pán Karim uctieval Alaha, svoju rodnú krajinu a cestoviny môjho otca. Vo svojom úrade pôsobil už štyri roky a rád hovorieval:

– Andžej, keď mi vyprší termín, kto sa postará o mňa a moje brucho? Zomriem bez vás! Zomriem od hladu!

Na veľvyslanectve panovala skôr domácka atmosféra. Ja som mala prístup všade, vrátane knižnice. Za tie roky som toho veľa prečítala a konečne som mala možnosť robiť to, čo ma bavilo najviac. Bola tu ešte jedna obľúbená činnosť: robila som čary.

Čarovala som všade, pri každej príležitosti. Postupne som sa zdokonaľovala vo všetkom, čo s tým súviselo. Mohla som privolať dážď, meniť farbu vecí, hýbať predmetmi bez toho, aby som sa ich dotkla... Naučila som sa ovládať veci len silou vôle a myslím si, že to bola pravá podstata čarovnej sily, ktorá do mňa vstúpila – energia.

Musím tu poopraviť určitý stereotyp názorov na čarovanie. Nie sú to len čarovné formulky, aj keď tiež majú svoje miesto, pretože slovo ukrýva v sebe veľkú silu (napríklad pri hypnóze). Je tu sila myšlienky a vôľa. Keď niečo chcem a mám silu, dokážem to – náš mozog ponúka veľa tajomných vecí, o ktorých ani nevieme, že tam sú. Čo ak prsteň otvára v ľudskej mysli dvere, za ktorými čakajú naše nadprirodzené schopnosti? Musí byť nejaký dôvod, prečo som vedela, ako ho aktivovať. Možno práve takýmto spôsobom to fungovalo na začiatku histórie prsteňa: zrodilo sa vedomie moci a s ním aj schopnosť čokoľvek uskutočniť. Viem len, že je to veľmi podobné účinku adrenalínu: rovnako návykové, avšak úžasné. Túto závislosť si chcem pestovať celý život.

Takže: študovala som diplomáciu, bola som čarodejníca a mala som devätnásť. Bola som plná ideálov, mala som voľné srdce a chystala som sa zastupovať hostesku Sussan na recepcii na počesť francúzskeho ministra...

V zelenej uniforme som vyzerala celkom dobre. Vtedy som nosila dlhé vlasy, ktoré som musela zapliesť do vrkoča. Škoda, zelená mi išla k vlasom. Všetko, čo sa týkalo obsluhy, som bezpečne ovládala – bola som zaškolená od Sussan a už som mala aj nejaké vlastné skúsenosti. Takže som sa naličila, strekla si za uši a na predlaktie svoj obľúbený parfum a vydala sa do kuchyne po pokyny. Môj brat rád hovorieval, že ryšavky sú od prírody potvory. Už dávno som si začala všimnúť obdivné pohľady mužov. V tomto smere to na veľvyslanectve bolo ešte horšie. Myslím si, že jedine pán konzul Karim ku mne prechovával čisté otcovské city. Vzhľadom na jeho vek to zrejme nebolo až také ťažké.

Recepcia sa začala o šiestej. Hostia sa schádzali postupne – my sme roznášali a ponúkali jedlo a pitie. Hralo známe kvarteto, klasická hudba pekne pomaly znela veľkou nádhernou osvetlenou dvoranou. Všade boli kvety. Ich čerstvá vôňa sa miesila s vôňou rôzneho dobrého jedla, ktoré pripravil môj otec.

Niesla som podnos so šampanským a pomaly som ním balansovala okolo hlúčikov krásne oblečených ľudí, aby sa ponúkli. Obratne som uhýbala pred tými, čo si nedávali pozor pri gestikulácii, aby sa nikomu z nás neušla sladká bublinková sprcha.

...Mal široké ramená, vlnité čierne vlasy až po plec a len tak-tak som uhla pred jeho pažou. Vtom sa ku mne otočil, aby si zobral jeden pohárik. Nepozrel sa na mňa, len sa ponúkol – ako keby som bola vzduch. Nevieť prečo, strašne sa ma to dotklo. Možno preto, že pri pohľade na neho sa mi podlomili kolená a ja som rýchlo sklopila zrak.

Bol to asi tridsaťročný muž, mal peknú, avšak ostro rezanú po-černú tvár – tvár dravca. Tiež mal veľký, dole mierne ohnutý nos a posmievačné ústa, ktoré na pohľad vyzerali mäkko. Pri predstave, ako sa asi vie tými ústami bozkávať, ma obliala horúčava. Mal hnedé oči: boli také tmavé, že by sa do nich človek bál prepadnúť. Nevieť, akú kolínsku používal, ale tá vôňa ma úplne omámila. Vtedy som pochopila význam slova chémia...

Keď som sa znovu odvážila pozdvihnúť oči, na tácke ostal iba jeden pohárik a on už bol zabraný do rozhovoru. Odišla som preč na roztrasených nohách a po ceste som predýchavala svoj zážitok. Neopovážila som sa ani otočiť hlavu cestou k barmanovi po ďalšie plné poháre, len som sa čudovala sama sebe a nútila sa zhlboka dýchať.

Nechápala som, prečo ma to tak vzalo. Hneď som si vynadala a snažila sa tváriť akoby nič, barman sa na mňa už z diaľky usmieval. A vedť čo sa vlastne stalo? No tak som videla perfektného chlapa... Bol to však len chlap a ja sa predsa nezbláznim iba preto, že existuje.

Ale on existoval. Pokračoval v rozhovore, pritom sa usmieval a ani netušil, že existujem ja. Ten jeho úsmev bol taký živočíšny, že aj teraz pri spomienke na neho mi prebehnú po chrbte zimomriavky. Zobrala som ďalších pár pohárikov s pitím, usmiala sa na Sandyho za barovým pultom a pokračovala v roznáške. Kútikom oka som pozorovala toho fešáka, než som si pripomenula, že ovládam zopár trikov. Postavila som sa vedľa dverí, aby som sa mohla sústrediť a upriamila na neho pohľad. Želala som si, aby si ma všimol a aby sa na mňa pozrel. Pozrel sa: stretli sme sa pohľadmi – on si ma premeral, usmial sa a to bolo všetko. Bola som v jeho očiach len milé dieťa, nič viac.

Vtedy som pravidlá flirtu poznala len veľmi povrchno. Skúmala som to neznáme územie skôr opatrne než aktívne. O nápadníkov nuda nebola, ale nikto pre mňa doteraz nebol až natoľko prítiažlivý a zaujímavý. Neobťažovala som sa s hľadaním lásky, verila som, že raz príde a ja spoznám, že je to ona. Ten muž ma zaujal ako doteraz žiadny iný, lenže moja hrdosť mi už nedovolila o niečo sa pokúsiť, ani využiť svoje schopnosti. Bola som mladá a hlúpa... Iste, odvtedy ubehlo len nejakých sedem – osem rokov a ešte stále som mladá. No viem, že teraz by som využila všetku svoju muníciu bez výčítiek svedomia.

Pokračovala som vo svojej práci, snažila sa sústrediť a nepozerať sa jeho smerom – nedarilo sa mi to. Práve sa rozprával s pánom Karimom, ktorý, ako sa patrilo na správneho hostiteľa, prechádzal dvoranou a venoval sa hosťom.

Sandy mi naložil ďalšiu tácku a ja som musela vyraziť. Tak som sa vybrala ich smerom. Pán Karim na niečo energicky prikyvoval, keď som sa priblížila, ako som dúfala, celkom nenápadne. Konzul najskôr po mne len zbežne prešiel pohľadom, ale potom sa mu oči rozjasnili. Zavolať na mňa:

– Adriana, dieťa, dones nám pitie do môjho salónu. Ardet, dáš si ako vždy koňak? Pre mňa len tonik s ľadom. Ďakujem, zlatko.

Takže sa volal Ardet. Páčil sa mi a ja som, bohužiaľ, vedela: on ani netuší, že dýcham či skôr nedýcham. Priniesla som im pitie a zavrela dvere salóna – pre mňa to bolo, ako keď zatvoríte dvere a necháte niečo dôležité tam za nimi. Niečo, čo vám bude strašne chýbať, a pritom ani poriadne neviete prečo. Viac som Ardeta nevidela. Nemohla som sa na neho spýtať konzula – to sa nepatrilo. Odvtedy som na Ardeta čakala vždy, keď došla nejaká návšteva, viac sa však neukázal.

Potom som začala randiť s chalanmi. Lámala som srdcia na počkanie a vždy som dúfala, že sa konečne zaľúbim. No nešlo to – nebol to Ardet. Pochopila som, že vtedy na recepcii som videla svoj sen. Nemôžem povedať, že by to pochopenie bolelo, skôr to bolo šialene romantické.

Mala som byť herečka, lebo v tej svojej role nešťastne zaľúbenej som sa totálne vyžívala. Chodila som tajomne smutná a zahľadená

do seba. Keď si to vybavím teraz – je mi smiešne, no vtedy som sa brala veľmi vážne. Niečo podobné ma pochytilo predtým v puberte. Zaľúbila som sa do indického herca Mithuna Chakrabortyho. Písala som mu básne a nosila jeho fotku v peňaženke. Potom som tú peňaženku stratila a moja láska pomaly vyprchala. Možno vtedy s mojimi citmi k Ardetovi to bolo rovnaké, ale nikdy som naňho nezabudla.

3

Prešlo pekných pár rokov. Pána Karima nahradil iný konzul a on sám chcel zostať v Anglicku. Pretože starý konzul mal veľa známostí a bol obľúbený, jeho kamarát, dekan fakulty medzinárodných vzťahov, mu ponúkol miesto profesora na svojej fakulte – prednášať arabčinu a dejiny diplomacie.

A pretože pán Karim mal rád jedlá môjho oca, presvedčil ho o tom, že je veľký hriech krmiť svojimi výtvormi len malú skupinku ľudí. Otvorili spoločne reštauráciu, ktorá sa volala príznačne U konzula a veselo podnikali. Otec bol naozaj majster svojho remesla a pán Karim pozval na slávnostné otvorenie skoro celú londýnsku smotánku. Úspech bol zaručený – ich podnik sa stal veľmi populárnym a príjemným miestom.

Bolo to riešené ako zimná záhrada. V teplých mesiacoch sa všetko dalo otvoriť, takže ste mali pocit, že sedíte vonku v záhrade. Stolíky boli umiestnené tak, aby mal každý súkromie, skrytý za nejakou peknou rastlinkou a dobre sa tam sedelo. Mama, zhodou okolností profesionálna dizajnérka, popustila uzdu svojej fantázii. Výsledok stál za to. V teplých mesiacoch ste mohli nerušene dýchať vôňu kvetov a obdivovať ikebany na stoloch, v zime ste boli v teple, pohodlí a kráse zimnej záhrady. Všetko malo štýl a rôzne doplnky vkusne dotvárali prostredie.

Rada som tam chodievala na obedy a môj otec sa vždy osobne prišiel opýtať, či milostivejšie slečne chutilo. Vždy pri tom rozohral

scénu poníženej podlízavosti. Ostatní hostia si museli myslieť, že som prinajmenšom princezná – otec sa tým strašne bavil. Aj mne sa mykali kútiky, keď som mu blahosklonne ďakovala za skvelý pôžitok. Niekedy som zachádzala tak ďaleko, že som mu radila, ako to ešte vylepšiť. S otcom bola vždy zábava.

Medzičasom sa zo mňa stala nezamestnaná, ale vyštudovaná mladá žena. Moja čarodejná moc sa už vykryštalizovala do tej podoby, akú má teraz – bola som naozaj dobrá a mala som dvadsaťšesť.

Smola bola v tom, že som si nemohla nájsť prácu. Posielala som životopisy, kam sa dalo, ale vytúžená príležitosť neprichádzala už pol roka.

Na oslave otcových narodenín, na ktorých bol prítomný aj pán Karim, som mala možnosť porozprávať sa s ním o mojom probléme s prácou. Sľúbil, že pre dieťa svojho kamaráta a spoločníka spraví aj nemožné a toto je predsa maličkosť, podotkol.

Pán Karim vedel, že ovládam štyri jazyky – okrem angličtiny tiež francúzštinu, ruštinu a arabčinu. Arabčinu som si obľúbila ešte počas nášho pobytu na veľvyslanectve a päť rokov som ju študovala na fakulte spolu s ruštinou. Od starej mamy viem po francúzsky. Hneď na druhý deň mi pán profesor odkázal, že sa mám dostaviť na fakultu, vraj už pre mňa má voľačo zaujímavé.

Tešila som sa a bola som strašne zvedavá. V utorok som vyrazila za ním na fakultu. Práve sa učilo. V aule fakulty bolo prázdno a ticho. Keď som sa vyviezla výt'ahom na tretie poschodie, kde bola katedra dejín, mala som príjemný štekľivý pocit v žalúdku. Bohužiaľ, sekretárka mi povedala, že pán profesor je na obede so svojím starým kamarátom a prosí ma, aby som prišla za nimi do reštaurácie U konzula.

To bude problém, pomyslela som si. Nebola som na to vhodné oblečená. Mala som na sebe vyšúchané rifle a skoro priesvitný top s pekným výstrihom. Na nohách som mala sandáliky, dlhé vlasy rozpustené a moja kabelka, síce značková, bola jemne povedané trochu výstredná. No čo už, aj keby som tam nezapadla, aspoň som si bola istá, že ako dcéru spolumajiteľa ma do reštaurácie pustia.

Dorazila som na miesto za dvadsať minút a nechala sa odvieť k osobnému stolíku pána Karima.

...Jeho spoločník sa nemusel otáčať, aby som ho spoznala. Tie plecia a vlasy mi hneď pripomenuli meno, ktoré som nikdy nezabudla: Ardet. Videla som ho pred šiestimi rokmi, občas som naňho myslela a možno tajne dúfala, že ho raz stretnem – no prosím! Toto bol asi ten správny okamih, keď máte pocit, že aj myšacia dierka je prijateľným miestom pre azyl. Chcela som utiecť, aj som ho chcela vidieť.

Vtom ma pán Karim zbadal a plány na útek sa rozplynuli. Nádychla som sa, nasadila si úsmev a vykročila k nim.

Bol rovnako nebezpečne príťažlivý, ako som si ho pamätala. Profesor nás predstavil:

– Adriana, vitaj! Tak toto je môj dlhoročný kamarát Ardet. Ardet, zoznám sa s Adrianou, dcérou môjho spoločníka. Je to veľmi múdre a schopné dievča, práve dokončila vysokú školu a ovláda štyri jazyky. O tom som s tebou chcel hovoriť.

Podala som Ardetovi ruku a on mi ju jemne stisol. Keby vtedy prišiel koniec sveta, zomrela by som šťastná. Jemnosť bola namieste, lebo moja ruka sa celkom stratila v tej jeho. Ponúkol mi prisadnúť si k nim a gestom privolal čašníka. Medzitým mu pán Karim vysvetľoval, o čo ide.

Bola som ohromená. Napadlo mu, že by jeho priateľ mohol potrebovať pri svojej práci takú erudovanú a šikovnú osobu, ako som ja. Samozrejme, že to boli slová pána Karima. Pozrela som sa na Ardeta – počiatočný šok sa pominul a vo mne sa konečne začalo prebúdzat' sebavedomie. On ma skúmal pohľadom a aj ja som sa ho snažila odhadnúť. Keď zbadal, že si ho prezerám, usmial sa. Odhalil pritom biele zuby – na myseľ mi znova prišlo porovnanie s dravcom. Usmiala som sa na oplátku a tým sa zrejme ľady prelomili.

Spýtala som sa:

– Aký druh práce by som pre vás mala robiť?

Znovu sa usmial. Ten jeho úsmev sa veľmi podobal na úsmev hovoriaceho kocúra z Alice v krajine zázrakov.

– Pán Karim zrejme myslel miesto mojej asistentky. Myslíte, že by ste to miesto chceli? Akú máte kvalifikáciu?

Ja som sa pozrela na obidvoch: profesor bol evidentne spokojný sám so sebou, veď to perfektne zariadil, no a Ardet čakal na moju odpoveď.

– Mám vysokú školu medzinárodných vzťahov, ovládam okrem angličtiny ešte francúzštinu, ruštinu a arabčinu, no a písala som diplomovú prácu o situácii na Blízkom východe.

O svojich ďalších schopnostiach som z pochopiteľného dôvodu pomlčala. Ardet chvíľu premýšľal, potom povedal:

– Mne by sa zišiel človek s vašimi znalosťami, Adriana, obávam sa však, že toto pre vás nebude dosť dobrá možnosť na vybudovanie kariéry. Potrebujem asistentku, ktorá by bola šikovná, ovládala jazyky, vedela zariadiť veľa vecí naraz aby som jej mohol stopercentne dôverovať. Karierista by u mňa nemal čo robiť a to myslím doslova. Vyštudovali ste vysokú školu – neviem, či by vás uspokojilo práve miesto asistentky.

Mal hlboký a pokojný hlas, presne sedel na jeho postavu. Bol položený úplne nízko, taký „Barry White“ hlas.

– Čo ponúkate? – spýtala som sa.

Zvedavo na mňa pozrel, ako keby uvažoval, či si to naozaj chcem vyskúšať.

– Ponúkam dobrodružstvo, ďalej veľkorysý plat a možnosť veľa cestovať. Ale musím dodať, že to bude náročné, niekedy aj veľmi nebezpečné. Aby ste boli v obraze, som vášnivý zberateľ všetkého, čoho sa dotkli dejiny a zub času. Zbieram to po celom svete. Niekedy predávam, ale väčšinu z tých vecí hľadám pre seba. Ak máte záujem, jediné, čo vám môžem zaručiť, je už spomínaný dobrý plat a to, že nudiť sa nikdy nebudete.

Zdvihol obočie a čakal, čo poviem. Pán Karim spokojne sledoval náš rozhovor. Tiež čakal.

Toto bolo najjednoduchšie rozhodnutie v mojom živote a úplne som ignorovala zmienku o možnom nebezpečenstve. Ihneď som vedela, že to miesto prijmem – ponúkal všetko, po čom som túžila, vrátane toho najdôležitejšieho: svojej prítomnosti. Navonok som zrejme pôsobila pokojne a vyrovnane – viem to, lebo som si tento

výraz dlho nacvičovala. Vnútri som však bola prekvapená, zvedavá, možno aj trochu neistá.

Na chvíľu som sa odmlčala, aby to pôsobilo seriózne, akože usilovne premýšľam. Potom som povedala:

– Ak sa neponáhľate obsadiť miesto asistentky, pán Ardet, rada by som si to premyslela. Tiež by som sa potrebovala porozprávať s rodičmi. Vaša ponuka sa mi zdá veľmi lákavá. Zatiaľ netúžim po budovaní kariéry – rada by som zažila trochu dobrodružstva, ktoré ponúkate. Ale musím poprosiť pána profesora, aby o tom dobrodružstve pomlčal pred mojím otcom.

Ardet sa usmial, pán Karim ma chlácholivo potľapkal po ruke a povedal:

– Neboj sa, dieťa. Veď si skoro ako moja dcéra a svojej dcére by som neporadil nič zlé. Ardet je bohatý a vplyvný človek, on si to vie zariadiť. Máš možnosť sa veľa naučiť, ja ti tú príležitosť sám závidím. Byť tak aspoň o štyridsať rokov mladší, išiel by som do toho.

Zodvihla som sa zo stoličky, podala som ruku najskôr jemu, potom Ardetovi. Znovu som mohla pocítiť jeho opatrný, avšak pevný stisk. Povedala som mu:

– Dovidenia. Môžem vám zajtra zavolať, ako som sa rozhodla?

On vytiahol zo zlatého puzdra na vizitky jednu a podával mi ju:

– Budem sa tešiť, Adriana. Dovidenia zajtra.

– Dovidenia, – povedala som s úsmevom, mysliac na to, že ja sa budem tešiť oveľa viac.

Kývla som obidvom a odkráčala. Po ceste k východu som zaregistrovala dvoch chlapíkov v čiernom, ktorí si ma podozrivo premeriavali. Predtým som si ich prítomnosť v reštaurácii vôbec nevšimla.

Nohy ma už čoskoro chceli zradiť a srdce bilo ako splašené. V tom vnútornom zmätku sa mi ako záchranný kruh videla kaviareň pár metrov od reštaurácie. Vošla som dnu, usadla za stolík pri okne a objednala si kávu. Znovu som si to všetko v hlave premietala, počínajúc okamihom, keď som ho zbadala a končiac stiskom jeho ruky. Ako je to možné, že osud mi posielal do cesty práve jeho? Aké má so mnou úmysly? Potom však otázky o úmysloch osudu ustúpili do pozadia, začala som skúmať svoje vlastné pocity.

Chcela som ho, tak strašne som ho chcela, až ma to vyľakalo. Nesmela som túto príležitosť premárniť, tým som si bola istá. Navyše, ak hovoril pravdu, mohlo by to byť naozaj skvelé dobrodružstvo. Nudila som sa, potrebovala som vypadnúť zo stereotypu zabehnutých vzťahov a ruchu veľkomesta. Potrebovala som sa nadýchnuť.

Bola som taká zabratá do svojich myšlienok, že som si ani nevedomila, že lyžička mieša kávu sama a kocka cukru sa vznáša nad šálkou. Čašníčka na mňa začudovane hľadela. Konečne som sa dostala späť do reality. Pozrela som na ňu a v duchu jej povedala, že to všetko sa jej zdalo a nič podobné nie je z pohľadu fyziky možné. Čašníčka na mňa chvíľu tupo zízala a potom len pokrčila plecami. Takéto veci sa mi stávali dosť často, hlavne keď som bola rozrušená, a to som teda bola. Zato som si už všetko stihla premyslieť...

Večer som povedala rodičom, že som dostala super ponuku, no zrejme budem odteraz veľa cestovať. Mama mi to schválila hneď, lebo vedela, ako túžim konečne niečo robiť. Otec trochu váhal, ale napokon povedal, že som už dospelá a nepotrebujem poučovanie. Mala som od rodiny zelenú, takže na druhý deň ráno som zavolala Ardetovi. Mám dodávať, že som skoro celú noc nespala?

Navrhol mi schôdzku v tej istej kaviarni, kde som sa včera dávala dokopy. Súhlasila som a celé tie tri hodiny pred schôdzkou som strávila v šatníku. Vyhrali jemné vzdušné šaty pastelovo zelenej farby a ľahké remienkové topánky na podpätku. Vlasy som nechala rozpustené – boli mojou najúčinnějšíou zbraňou. Zrkadlo mi ukázalo výsledok a ja som s ním ostala spokojná.

Bola som nervózna a netrpezlivá, ako keby som išla na rande – tak som pre istotu vyrazila skôr. Nechala som sa taxikom odviezť ku kaviarni, a keď sme prišli na miesto, dobrú minútu som ešte ostala sedieť, kým to taxikárovi nezačalo byť podozrivé. Pri vchode do kaviarne stáli dvaja chlapíci v čiernom zo včerajška. Keď som vchádzala dovnútra, pozreli sa na mňa. Ten väčší podozrievavo a ten menší s istou dávkou obdivu. Ignorovala som ich. Napadlo mi, že to bude Ardetova ochranka. On sám čakal za stolíkom pri okne, a keď ma zbadal, postavil sa.

– Som rád, že ste prijali moju ponuku, Adriana. Dúfam, že to neoľutujete.

– Dúfam, že ani vy, – odvetila som.

Zasmial sa:

– Máte znalosti, ktoré budem pri svojej práci potrebovať, takže vás chcem naplno využiť.

Posadili sme sa. Hľadala som v jeho tvári známku toho, že sa mu páči, ako vyzerám, ale bol sústredený a vecný. Bol síce príjemný a maximálne zdvorilý, no zrejme sa rozhodol stanoviť medzi nami určitú hranicu hneď od začiatku. A to znamenalo, že si vôbec nebude všímať moje pôvaby, alebo, že to prinajmenšom nedá najavo. Pristala som na jeho hru a tiež sa tvárila, ako keby ma nič okrem budúcej práce nezaujímalo. Keď sme sa rozprávali a on mi kládol otázky, cítila som, že sa ma pokúša ohodnotiť, uistiť sa, že nespravil chybu. Ja som sa snažila pôsobiť vyrovnane a podľa možnosti schopne. Povedala som mu všetko, čo ho zaujímalo, ale nechcela som ho za každú cenu osľňovať svojimi vedomosťami. Bola som primerane skromná – to sa mu zrejme páčilo.

Potom ma Ardet pomaly zasväcoval do organizácie fungovania jeho biznisu aj mojich povinností. Mala som byť tri v jednom: sekretárka, tlmočníčka a dôverníčka. Podarilo sa mi trochu ovládnuť svoje pocity k jeho osobe a pozorne som ho počúvala. Začínalo sa mi to páčiť čím ďalej tým viac.

Fungovalo to nasledujúcim spôsobom: mal po celom svete rozhodnú sieť ľudí, ktorí sa vyznajú v čítaní pôvodných historických dokumentov. Keď niekto z nich na niečo príde, začne sa najťažší úsek roboty, vystopovať pohyb daného predmetu skrz stáročia. Keď sa to podarí, začína sa práca pre samotného Ardetu a jeho tím – hľadanie a nájdenie predmetu. Túto časť zábavy si nikdy nenechal ujsť. Dejiny nám vraj zanechali veľa zaujímavých pokladov a z hľadiska štatistiky ešte ďalších dvesto rokov bude čo hľadať.

Keď som sa ho opýtala, kde svojho času našiel inšpiráciu, povedal, že u Alexandra Dumasa a jeho Grófa Monte Christa. Potom vraj objavil pri jednom ostrove v Karibiku poklad – potopenú loď, kde sa našlo celkom slušné množstvo zlatých mincí. Stačilo nájsť záznam o potopení, sledovať ďalšie stopy a potom už len použiť

logiku. Vraj najlepšie na tom bolo potápanie sa do hĺbín po zlatý poklad. Hneď som si predstavila studenú vodu, možno tmú a čerľuste nejakého žraloka, ktorý by na mňa určite niekde číhal. Brrrrrr. No jasné, ženská predstavivosť. Ardet však vyzeral pri tých spomienkach naozaj šťastne, musel to byť fantastický zážitok.

Spýtala som sa, prečo vlastne hľadá asistentku, keď sa jeho firma zdá byť taká rozbehnutá. Vysvitlo, že teraz nedávno o asistenta prišiel: zmizol za záhadných okolností. Boli na stope nejakého zlatého kľúča, ktorý vraj otváral bránu jedného teraz už zrúteného hradu. Ten kľúč bol vždy uložený v kaplnke toho hradu a len pri významných príležitostiach býval vystavený na obdiv verejnosti.

Ardetov asistent mu naposledy volal z Mníchova. Vraj sa dohodol s riaditeľom jedného múzea na spolupráci. Dotyčný mu sľúbil kontakt na ďalšiu osobu, ktorá mala prístup k dobovým kronikám. Viac sa asistent neozval. To ma priviedlo k myšlienke, že ak je nažive, môžem sa ho pokúsiť nájsť pomocou mágie, keďže zlyhali ostatné spôsoby pátrania. Bola som rozhodnutá pustiť sa do toho hneď, ako budem mať dostatok informácií. Ardet si všimol, aká som zostala zarazená a zle si to vyložil:

– Neprekvapilo by ma, keby ste našu dohodu odvolali. Inak, neurazte sa, ale hľadal som skôr muža, ako mladú ženu, navyše takú atraktívnu. Ale Karim ma ubezpečoval, že...

– Nechcem nič odvolávať, pán Ardet, – povedala som po chvíľke premýšľania. – Už som sa pre tú prácu nadchla a nie je od vás fér ma od nej odhovárať. Chcem pre vás pracovať a myslím si, že pre vášho asistenta tiež nemusí byť všetko stratené. Mimochodom, ako sa volal?

Usmial sa na mňa a prikývol:

– Volal sa Filip. A hovorte mi, prosím, Ardet.

– Fajn, tak dobre.

Vyzeralo to, že sme sa dohodli. Ďalej sme si už pokojne popíjali kávu a ja som ho zasypávala otázkami o jeho práci. Dozvedela som sa ešte, že Ardetov otec je Turek a matka Egyptanka, a tak som mu vyrozprávala príbeh svojej rodiny. Smial sa, a keď sa smial, videla som v jeho očiach iskierky.

Ardet pochádzal z veľmi bohatej rodiny, a tak mohol bez obmedzenia pestovať svoje koníčky. Nerobil to pre zisk ani pre peniaze – tých mal dosť. Bavilo ho hľadanie pokladov, samotný proces hľadania. Bol zberateľ.

Bolo pre mňa zvláštnne ponárať sa do jeho sveta. Vstúpil do toho môjho tak nečakane, že som tomu stále nemohla uveriť. Možno pre mňa bolo jednoduchšie snívať o ňom, než ho mať pri sebe na dosah ruky. Ale bola som šťastná a tešila som sa, že ho budem môcť často vídať a rozprávať sa s ním. V podstate toto som chcela a moje želanie sa mi zázračne splnilo. Mohla by som povedať, že už vtedy za tým stolíkom v kaviarni mi došlo, že môj život prestáva byť predvídateľný a jednoduchý.

Bola som zaľúbená? Myslím si, že áno. Ako by som dokázala nereagovať na jeho pohľad, jeho hlas, nevnímať jeho vôňu a nepredstavovať si pri tom, že ho môžem získať? Predtým som ho ľúbila len ako tú fotku v starej peňaženke, lenže sen sa premenil na skutočnosť.

Dobre sa nám sedelo, káva však už bola dopitá a on mi sľúbil, že si môžeme pozrieť jeho štáb, ako ho nazval. Vraj si prenajal tu v Londýne jedno celé poschodie pre svoj úrad. Bola som zvedavá. Keď sme vyšli von z kaviarne, predstavil mi svoju telesnú stráž. Ten vysoký sa volal François. Podľa prízvuku a hlavne mena – Francúz. Keď mi podával ruku, tváril sa, akoby som mu zjedla jeho croissant. Ten menší sa volal Peter a doslova ma zožieral očami. Viac sa mi teda pozdával François – nemám rada dotieravých chlapov.

Nastúpili sme do auta. Peter šoféroval a všimla som si, že ma celou cestou opatrne sledoval v spätnom zrkadle. Neviem, prečo mi bol ten chlap taký nesympatický. François sa na mňa pre zmenu nepozeral vôbec.

Ardet sa ospravedlnil, že si musí vybaviť nejaké hovory, tak som sa bavila tým, že som rozmýšľala nad osudom môjho predchodcu, ktorý sa volal Filip. Musela som mu pomôcť.

Už som raz urobila niečo podobné, keď polícia hľadala pomocou médií jedno stratené dievča. Všade v meste boli vyvesené jej fotky a pomocou jednej som ju našla. Pravdu povediac, nie je to zložité.

Sústredila som sa na tvár toho dievčaťa a pokúsila sa odpojiť myseľ od tela. Keď to urobíte, je to, ako keby ste sa zhlboka nadýchli a vzlietli. Ste ľahkí ako pierko a môžete, čokoľvek chcete. Okolo vás nie je nič a pritom je tam všetko, celý Vesmír vnemov a zvukov. Ja ani neviem, ako to vysvetliť, lebo naša ani žiadna iná reč také slová nepozná. No a na tom nádhernom mieste hľadáte dotyk a spojenie s dušou konkrétnej osoby. Ako keby ste mali zatvorené oči a hmatali okolo seba – viete, aký ten predmet je, a po hmate ho nakoniec nájdete. Tak nejako to funguje.

To dievča som našla a ak bude nažive Filip, nájdem aj jeho. Musím dodať, že sa viem premiestňovať aj fyzicky. Je to zábava a aby som šokovala ešte viacej, prezradím, že viem lietať. Isté je, že k tomu nepotrebujem metlu, krídla ani nič iné – len svoju silu. Ale ako to funguje, neviem. Len dokážem lietať. Som šťastná – môžem robiť toľko výnimočných vecí. Keby to šlo, podeliť sa s niekým o ten zázrak, spravím to. Pretože niečo také nádherné by človek nemal prežívať sám. Vždy pri tom myslím na Denisu.

Zrejme sme boli na mieste, lebo Peter zabrzdil pri jednej vysokej budove. Pri dverách stál strážnik a Ardeta pozdravil. S nami už bol len François, ktorý sa držal vzadu. Bolo čudné byť sledovaná bodyguardom, aj keď počas môjho života na veľvyslanectve som zažila prísnejšie podmienky. Ešteže tá stráž nie je moja a nemám ju za chrbtom celý deň, pomyslela som si. Tak som sa spýtala Ardeta:

– Vy naozaj potrebujete bodyguarda?

Boli sme vo výťahu, takže François to počul a nepekne na mňa zazrel. Ardet si to všimol a zrejme ho to pobavilo.

– Predtým než zmizol Filip, pracoval pre mňa len François. Dal som však na jeho radu a teraz tu máme Petra.

François bol ticho, len nozdry sa mu pohybovali trochu rýchlejšie, než potreboval na pokojný dych. Výťah sa zastavil na štrnástom poschodí a my sme vystúpili.

Nebolo tam označenie žiadnej spoločnosti. Vívala nás zrejme sekretárka – asi štyridsiatnička. Vyzerala milá a tiež bola veľmi pekná. Dlhé blond vlasy, modré oči, súmerná postava. Ardet ju pozdravil a predstavil nás:

– Mika, toto je Adriana, moja nová asistentka a toto je Mika, Michaela, naša sekretárka. Poznáme sa skoro celý život. Bola sekretárkou môjho otca, než som mu ju prebral. Mika vám bude plne k dispozícii. Čokoľvek budete potrebovať, obráťte sa na ňu. Ja si zatiaľ pôjdem prebrať poštu – ona vás tu so všetkým oboznámi.

Pôsobil prísne a ja som bola strašne zvedavá, aký je v skutočnosti. Určite sa vie smiať a byť zdvorilý, ale nesnažil sa na mňa zapôsobiť. Žeby som sa mu vôbec nepáčila? To by bolo naozaj hrozné, keďže som súhlasila s prácou jeho asistentky hlavne kvôli možnosti byť mu nablízku. Zrejme to chcelo čas, prestať panikáriť a preskúmať terén.

Mika sa tvárila celkom priateľsky a prezerala si ma. Po chvíľke ostala spokojná, keďže povedala:

– Vitaj. Dúfam, že si môžeme tykať.

Bola milá, tak som prikývla a oplátila jej úsmev:

– Ďakujem. Prevedieš ma svojím kráľovstvom?

– Iste a musíš mi porozprávať, ako Ardet prišiel k takej peknej asistentke. Nevieš, či mu Safia schváli jeho výber.

– Kto je Safia? – ešte som nič netušila.

Neviem prečo, nemala som z jej slov dobrý pocit. Nečakala som však, že povie až takú závažnú vec:

– Predsa jeho žena.

Keby do mňa vtedy udrel blesk, nebol by to väčší šok, než sa dozvedieť, že Ardet je ženatý. To nie je možné, myslela som si – nemôže byť ženatý, len to nie. Bolo hrozné zistiť to a snažiť sa tváriť normálne!

Mika mi niečo vysvetľovala a ja som jej všetko odkývla, než sa mi podarilo dať sa dokopy. Čo budem robiť? Obzrela som sa cez celú chodbu na miestnosť, kam odišiel a mala som chuť premiestniť sa niekam na opačnú stranu tejto planéty alebo najradšej na celkom inú planétu. No skúsila som sa sústrediť na to, čo mi hovorila Mika. Viedla ma priestrannou chodbou a ukazovala, čo všetko majú.

Boli tu štyri pracovne. Z pracovne sekretárky na jednej strane bol vchod do pracovne Ardeta a z druhej strany do pracovne asistenta. Zvlášť sa nachádzala jedna prázdna miestnosť, kde bol len kopíro-

vací stroj a stolík. Všade boli parkety, na nich jednoduché kvalitné koberce. Prevládali tu kvetiny a pastelové farby. Na stenách viselo aj niekoľko obrazov starších autorov, súdiac podľa rámov. Ja sa v umení vôbec nevyznám. Viem rozoznať len Van Gogha a Ayvazovského, ale to asi každý.

Medzitým mi Mika vysvetľovala, že zrejme sa budem musieť nastáhovať do Filipovej pracovne, než sa to s ním vyrieši. Mala ho rada a podľa jej slov už ani veľmi nedúfala, že sa vráti. Ja som jej naznačila, že mám nejaké kontakty v Mníchove. Nemala som žiadne – bolo to pre prípad, že Filipa nájdem a budem musieť vysvetľovať, ako som to dokázala.

Boli tu ešte jedny dvere. Mika povedala, že tam je spálňa, malá obývačka a kúpeľňa. Taký malý byt pre prípad, že sa robilo dlho do noci. Väčšinou ho používal Filip, bol vraj veľký pracant. Ardet by tu však nemohol ostať ani v prípade krajnej núdze kvôli jeho žiarlivej žene. Pri slove žena mnou vždy nekontrolovane myklo.

Tisíckrát som si prehrávala v hlave možnosť tresnúť s tým a odísť – ženatý muž bol pre mňa tabu. Ale vždy som si pripomenula, že sa za mňa zaručil pán Karim a chcela som už konečne so svojím životom niečo robiť. Rozhodla som sa, že ženatý Ardet je lepší než žiadny a nahovárala som si, že mať ho nablízku je lepšie ako spomienka.

Rozhodla som sa začať pracovať a ďalej – čo už nám život prinesie. Vo Filipovej pracovni som si všimla fotku, na ktorej bol podľa všetkého so svojím dievčaťom. Bol to sympatický chlapec. Vyzeral celkom dobre a mal veľké sivé oči. Chcela som mu pomôcť.

V ten deň to však vôbec nebolo možné – bola som príliš rozrušená, nemohla som sa sústrediť a nechcela som nič pokaziť, tak som to skúšala na druhý deň znovu.

Vlastnila som byt blízko centra mesta. Bol podkrovný, malý a útulný. Kúpil mi ho otec a ja som si ho zariadila podľa seba. Bolo tam veľa voľného miesta a len pár kusov nábytku. Rada som večer svietila sviečkami, tak som ich mala všade poruke. V ten deň som si niekoľko vonných sviečok rozostavala po obývačke. Nepotrebujem sviečky na čarovanie, tak ako to je vo filmoch o čarodejniciah

– potrebujem len navodiť atmosféru pokoja a sústrediť sa. Najdôležitejšie bolo zaistiť ich proti pádu alebo celkovému dohoreniu, pretože pri astrálnom putovaní telo ostáva na mieste a stráca svoje reflexy, ktoré nám inak fungujú v podvedomí. Práve naše podvedomie je to, čo voláme duša. To duša musí chcieť dostať sa späť do vlastného tela.

Len taká poznámka na okraj: viete, že naše telo vyzerá veľmi zvláštne, keď sa naň pozeráme z boku? Hneď ani nie ste schopní uveriť, že ste to vy. Ja sama som prvýkrát zažila menší šok.

Lahla som si na koberec v obývačke a snažila sa na nič nemyslieť. Párkrát som spravila hlboký nádych, kým sa mi konečne podarilo uvoľniť si myseľ. Dostala som sa na to zvláštne miesto v časopriestore a začala som pátrať. Išla som poslepiacky, sústredená len na Filipovu tvár, ktorú som už mala zakódovanú v pamäti.

Dlho som ho nemohla nájsť, ale potom som začala niečo cítiť – bol živý! Taká som ostala šťastná, že som sa skoro zobudila. Už len pár krôčikov a mala som ho. Áno, podarilo sa. Dotkla som sa jeho mysle, zamerala som ho. Teraz už len stačilo pamätať si jeho polohu a ísť za ním. Vrátila som sa do svojho opusteného tela a nádýchla som sa.

Musela som ísť hneď, aby som sa konečne dozvedela, kde je. Obliekla som si tmavé rifle, rovnako tmavú blúzku a stiahla som si vlasy gumičkou. Náročné na premiestňovanie bolo to, že keď ste nepoznali terén, nevedeli ste, či nepristanete niekomu na hlave. Tak som sa sústredila na rádius desiatich metrov od toho miesta, kde som cítila Filipa. Vždy pri tom zatváram oči, je to asi čisto ženská črta – čo nevidím, to nie je. Aj vtedy som si ich zatvorila a po nádychu som sa premiestnila do neznáma.

Bola to nemocnica a ja som sa, vďaka bohu, ocitla na skoro prázdnej chodbe. Bol večer. Bola tam už len upratovačka a dvaja chalani v nemocničných županoch – hrali za stolikom na konci chodby šachy. Oni si ma vôbec nevšimli a upratovačka nezaregistrovala okamih môjho zhmotnenia, len skutočnosť, že stojím tam, kde pred chvíľkou umývala podlahu. Upriamila som na ňu pohľad a telepaticky jej navodila predstavu, že tam vôbec nie som. Tentoraz som

si na tom dala záležať a sugescia zabrala. Žena sa otočila naspäť k svojmu vozíku a pokračovala v umývaní podlahy. Otočila som sa aj ja – zbadala som miestnosť, kde sa svietilo. Cítila som, že musí byť tam. Opatrne som nazrela dnu a vošla.

Boli tam dve postele, na ktorých ležali dvaja muži – šedivý starší pán a blond'avý chalan. Ten druhý bol bezpochyby Filip. Ako sa mi len ul'avilo. Bol živý, aj keď bol napojený na všemožné prístroje. Nevadí – až sa to dozvie Ardet, bude to dobré a určite sa oňho postará.

Nechcela som, aby ma niekto videl, len som Filipa vzala za ruku. Asi ste už počuli, že čarodejnice majú liečiteľské schopnosti. Vlastne preto boli kolegyne za temných čias stredoveku často upaľované, lebo muži – doktori sa báli konkurencie. Hrozné, ale je to fakt. Tiež mám také schopnosti a je to veľmi vysil'ujúca práca. Potom by som už možno nemala silu na návrat späť. Musela som to odložiť na neskôr. Obzrela som sa, či nenájdem niečo, čo mi pomôže určiť miesto, kde sme, a zbadala som na skrinke pri posteli papier. Mal vytlačenú hlavičku na ktorej stálo: Štátna nemocnica. Zapamätala som si adresu a premiestnila som sa späť k sebe do bytu.

Hneď na druhý deň ráno som išla za Mikou. Ardet nechodil do práce pravidelne každý deň, bolo však možné zastihnúť ho na mobile. Povedala som Mike, že môj kontakt v Mníchove hľadal Filipa v nemocniciach ako osobu bez dokladov. Podarilo sa mu ho nájsť v štátnej nemocnici. Je živý, len udržovaný v umelom spánku pre vážne poranenie hlavy. Preto o ňom nikto nevedel a polícia si s tým zrejme vôbec nelámala hlavu.

Mika bola zo začiatku v miernom šoku a prekvapená, rýchlo sa však spamätala a začala konať. Vysvetlila to po telefóne Ardetovi a ten bol behom pol hodiny v kancelárii. Keď sme ho privítali pri výťahu, bol rovnako rozrušený ako Mika. Zastal tesne pri mne, pozrel sa mi do očí a povedal:

– A teraz mi povedzte všetko poporiadku.

Uf, vyzeralo to ako výsluch. Nemohla som priznať pravdu, tak som si vymyslela jedného kamaráta policajta, ktorý mi bol dlhý službičku. Dala som Ardetovi presnú adresu a povedala aj to, že Filip je zrejme veľmi nebezpečne zranený.

Ďalej sa pozeral na mňa, no v jeho tvári som čítala úľavu, radosť aj vďačnosť. Povedal pre zmenu miernejším tónom než predtým:

– Ďakujem, Adriana. Nikdy vám to nezabudnem a som si istý, že ani Filip nie.

– Som rada, že sa mi to podarilo.

Znovu sa na mňa usmial a povedal:

– Ďakujem.

4

Filipa previezli na najlepšiu súkromnú kliniku v meste. Prevážali ho skoro ako nejakú celebritu. Ardet zariadil všetko potrebné, aby oňho bolo dobre postarané, ale Filip sa ešte vždy neprebral. Mala som v úmysle navštíviť ho a pomôcť mu, boli tu však novinári. Nevieť, ako sa to dozvedeli, no už druhý deň nám nedali pokoj. Objavili sa rôzne verzie príčiny Filipovho zranenia vrátane tej, že sa Ardet zaplietol s mafiou. Dovtedy som ani len netušila, že môj šéf je taká známa osobnosť. Ardet sa s nimi odmietal baviť. Bulvár sa mu odvdáčil tým, že zverejnili moju a jeho fotku a špekulovali o našom vzťahu. V novinách z toho dňa stálo niečo ako *Lovestory krásnej asistentky a bohatého ženatého zberateľa starožitností?*

Bohužiaľ, nič z toho nebola pravda – Ardet sa ku mne správal zdvorilo, a ak sme sa spolu vzácné rozprávali, tak len ohľadom prekladov dokumentov, ktoré nám posielali jeho informátori z rôznych kútov sveta.

Doma som si vyložila karty. Keď neviem odpovede na svoje otázky, nechávam to na osud. Karty sú celkom spoľahlivý prostriedok, už to mám odskúšané. Povedali mi vtedy, že najlepšou taktikou bude čakať. Lenže ako dlho?

Keď Mika prečítala ten článok v časopise, začala na mňa zazeráť. Práve sme popíjali rannú kávičku, ja som čakala na fax a krátili sme si čas typicky ženským rozhovorom o všetkom a o ničom.

– Snáď tomu neveríš, – všimla som si ten jej pohľad.

– Ja nie, na to Ardetu príliš dobre poznám, ale Safia určite veriť bude. A viem aj to, ako bude reagovať.

– Nebodaj príde sem a pokúsi sa mi vytrhať vlasy? Povedz, že som to prehnala.

– No, na tvojom mieste by som si z toho srandu nerobila, zlatko. Však uvidíš sama.

Bola som veľmi zvedavá na tú Safiu, Ardetovu ženu. Aká je, keď ho dokázala upútať? Spýtala som sa na to Miky.

– Vieš čo, ja ju nemám rada, nejako sme si svojho času nesadli. Má na môj vkus príliš tvrdú povahu. Snaží sa dobre vyzerat' a veľmi si zakladá na svojom zovňajšku. Medzi nami dievčatami, keďže ohovárame, Safia nie je pekná, ale robí, čo môže. No a je to žiarlivá fúria, svojho času žiarlila aj na mňa.

– No a?

– Čo ti ja viem? Nikdy som z nich nemala pocit, že by boli spolu šťastní. Aj keď človek nikdy nevie. Ardet by sa mi s niečím takým určite nezdôveril.

Nemyslite si o mne nič zlé, ale dobre sa to počúvalo. Strašne rada by som však vedela, čo z toho je pravda.

– No dobre, ale veď sa museli brať z lásky, nemyslíš?

Mika frkla, – Kto? Oni? Čo nevieš, že Ardet je moslim?

– Isteže viem, ale...

– Moja milá, u nich sa skoro všetci berú podľa dohody. Ardet a Safia nie sú výnimka. Tuším to bolo dohodnuté, ešte keď boli deťmi. Pán Jusuf, jeho otec, mi raz čosi také spomínal.

Ak Mika hovorila pravdu, bolo mi ho ľúto, vlastne ich oboch. Ja osobne si manželstvo tohto druhu neviem predstaviť.

O jedenástej prišiel Ardet, stručne pozdravil. Ako tieň ho nasledoval François. Toho rána bol šéf zamračený. Všimla som si, že si priniesol noviny, aj keď mu ich vždy na stôl dávala Mika. Aj-jaj. Už to čítal. Mika sa na mňa významne pozrela, ale nepovedala ani slovo. O chvíľku prišiel Peter a usadil sa oproti Françoisovi na pohovku vedľa recepcie. Bola to ich „pracovňa“. Mika, dobrá duša, už pre nich mala nachystanú kávu. Ja som ju podozrievala z toho, že jej Peter nie je ľahostajný. Peter si toho bol vedomý a v jej prítomnosti sa naparoval ako kohút. Vždy však stíhal

sledovať aj mňa, keď som bola v dohľade a už mi s tým riadne liezol na nervy.

Mika sa vybrala za Ardetom. Počula som, ako jej dáva pokyny a tešila som sa, že si zavolá aj mňa. Už som mala pripravené preklady, ktoré bolo treba odfaxovať, len to musel šéf podpísať. Čakala som dôležitý fax z Paríža. Jeden muž, volal sa Marais, nám poslal deň predtým veľmi zaujímavú správu. Bola o tom, že je na stope nejakého kľúča zo siedmeho storočia nášho letopočtu. Žeby ten kľúč, kvôli ktorému ublížili Filipovi? Marais potreboval inštrukcie, ako má postupovať. Zo strany úradu na ochranu pamiatok narazil na nepochopenie a neochotu – nemohol sa dostať k materiálom, ktoré by ho posunuli ďalej. Ardet mi večer všetko nadiktoval do telefónu a ja som to preložila. Mika pripravovala bankový prevod, ktorý mal zaistiť lepšiu spoluprácu francúzskych úradov s naším agentom.

A už som počula, ako šéf požiadal Miku, aby ma zavolala k nemu. Vždy som sa na ten okamih tešila, no vtedy som sa ho skôr obávala kvôli článku. Zobrala som si papiere. Mika bola zvedavá a potmehúdsky na mňa žmurkla, potvorka jedna.

Zaklopala som. Sedel vo veľkom koženom kresle. Nedbalá póza – noha cez nohu, na konferenčnom stolíku noviny. V sebaobrane som sa usmiala a podávala mu papiere. Na nič sa nepýtal, len podpísal, kde bolo treba a povedal:

– Dobre, Adriana. Hneď mi dajte vedieť, ak znovu niečo príde. Vyzerá to tak, že si urobíme výlet do Paríža.

– A kto pôjde s vami?

– Len vy a chalani.

– Ja? – nemohla som tomu uveriť.

– Isteže vy, veď ste moja asistentka. No a okrem iného, ja neviem po francúzsky.

Pozrela som sa na noviny na konferenčnom stolíku. Zachytil môj pohľad a zrejme pochopil.

– Toto? Tým sa netrápte, to je len bulvár. Dúfam, že váš súkromný život to nijako neohrozilo?

Tou otázkou ma zaskočil.

– Môj čo? Ach... Nie, asi nie.

Počula som signál prichádzajúceho výťahu a o chvíľu aj veliteľský hlas nejakej ženy. Všimla som si, že Ardet sa vnútorne napäl, pritom však ostal sedieť v rovnakej nedbalej póze.

Už som tušila čo príde – dvere sa bez zaklopania otvorili a dnu vstúpila Ardetova žena Safia. Bola vysoká, len o niečo nižšia než Ardet. Mala husté čierne vlasy zapletené do vrkoča okolo hlavy, veľké hnedé oči a rovný ostrý nos. Pôsobila vznešene, a ak mám byť spravodlivá, Mika nemala pravdu. Bola pekná. Bola mi však okamžite nesympatická – to sa mi uľavilo. Pohľadom ihneď zhodnotila situáciu a začala si ma celkom otvorene premeriavať.

– Takže toto je tvoja nová asistentka, miláčik? – spýtala sa Ardeta. – Škoda, že som sa o nej dozvedela z novin a nie od teba. Nepredstavíš nás?

– Iste, – povedal. – Adriana, moja asistentka. Safia, moja manželka.

Ja som jej kývla na pozdrav, ona však nie. Ruky sme si nepodali. Ardet jej gestom ponúkol miesto v kresle na opačnej strane. Mne povedal:

– Ďakujem, Adriana. Tie faxy pošlite. A prosím vás, požiadajte Miku o kávu pre nás. Už si mala kávu, Safia?

Musím uznať, že Ardet mal podľa všetkého nervy zo železa, alebo len čisté svedomie, aj to je pravda... Prikývla som, že rozumiem a odpochoďovala z pracovne. Ohromne sa mi uľavilo, že tam nemusím ostať. Mika sedela za svojím stolom a ohrýzala ceruzku s výrazom zvedavého dieťaťa. Tak som jej tlmočila odkaz a bez ďalších slov išla k sebe.

Neviem, o čom sa zhovárali, môžem si len domyslieť, že išlo o mňa. Safia si podľa všetkého nestihla vychutnať kávu, lebo do piatich minút odišla a Ardet ju neodprevadil, ako by sa patrilo na pozorného manžela. Mika opatrne nazrela do jeho pracovne – niečo jej povedal, ona prikývla a išla za mnou.

– Adri, šéf ťa volá. Netváril sa veľmi milo, dúfam, že tá fúria netrvala na tom, aby ťa vyhodil, – zašepkala.

Bála som sa, že by Mika mohla mať pravdu. Išla som tam s tým, že dostanem padáka a s pocitom, že nenávidím Safiu. Ešte som ju

nestihla poriadne spoznať a už som ju nenávidela. Keď som vošla, sedel za svojím stolom a telefonoval. Zdvihol ruku na znamenie, že mám počkať. Keď dohovoril, pozrel sa na mňa a povedal:

– Pripravte sa na cestu do Paríža, Adriana. Vyrážame hneď zajtra, zaistite letenky na ráno.

Bol veľmi stručný. Ja som sa neodvážila a ani nechcela nič namietat'. Len som prikývla a spýtala sa, či mám posielat' tie faxy.

– Pošlite ich, aspoň Maraisa prekvapíme. Presvedčíme sa, či to má naozaj až také ťažké.

– Áno, rozumiem, – povedala som a odišla.

Tak toto bol gól... Mika za dverami mala veľké oči a v nich jediná otázku. Zdvihla som palec a zašepkala:

– Ideme do Paríža.

Dôležité pre mňa bolo len to, že ostávam vo firme a idem s Ardetom na výlet. Išla som nám zariadiť letenky a pomýšľala na to, že návštevu u Filipa už viac nesmiem odkladať. Rozhodla som sa, že pôjdem domov pobaliť si všetko potrebné na cestu a potom sa pozriem na jeho zranenie. Nemohla som uveriť tomu, že zajtra budeme spolu s Ardetom v Paríži.

Iste, nezabudla som, že tam ideme pracovne, ale to krásne mesto ponúkalo toľko príležitostí. Navyše, v Paríži bývala moja prateta Amália, u ktorej som často trávila prázdniny. Tešila som sa, že ju navštívim. Prateta bola ešte relatívne mladá – mala len niečo málo cez päťdesiat. Bola totiž o sedemnást' rokov mladšia než moja babička, jej sestra. Chcela som ju prekvapiť, takže som sa rozhodla, že volať nebudem.

Mika mi pomohla zarezervovať v Paríži Ardetov oblúbený hotel, letenky som vybavila sama a išla som za ním.

– Ako dlho tam budeme? – spýtala som sa.

– Neviem vám povedať. Podľa toho, čo nás čaká. Ale týždeň v Paríži chcem stráviť určite, mám tam ešte niečo iné na práci.

Usmial sa len jedným kútikom úst a spýtal sa:

– Nenarušujem tým vaše súkromné plány?

– Nie. Idem sa pobaliť, ak dovolíte. Len som chcela vedieť, na čo sa mám pripraviť.

– To nechám na vás. Ako som povedal, týždeň určite. Dnes už

nič nebudem potrebovať, môžete sa ísť pobaliť. François vás zajtra vyzdvihne.

Kývla som:

– Dovidenia.

– Dovidenia, Adriana.

Správal sa ku mne, bohužiaľ, rovnako oficiálne ako pri našom prvom stretnutí. Doma som si zbalila veľký cestovný kufor, kozmetický kufrík a väčšiu kabelku, ktorú budem mať po ruke. Potom som našla svoj cestovný pas a zavolala rodičom, že idem pracovne do Paríža. Mama sa spýtala, či pôjdem navštíviť pratetu a ja som jej sľúbila, že budem pozdravovať. Prateta síce bola rodina z otcovej strany, ale mama ju mala rada. Ostávalo mi vybaviť tú vec s Filipom. Nechcela som sa tam premiestňovať, aby ma náhodou niekto nespoznal, keďže som sa stala mediálnou hviezdou. Tak som si zavolala taxík.

Návštevné hodiny v nemocnici sa už končili, ostávalo necelých desať minút. Ochotná sestrička ma za ním odprevadila. Vyzeralo to tak, že jeho stav sa vôbec nezmenil odvtedy, keď som ho videla naposledy. Hlavu mal obviazanú, všade okolo boli samé blikajúce prístroje. Podišla som k nemu a vzala som ho za ruku. Bolo sa treba sústrediť. Ešte som neliečila nikoho, kto by na tom bol tak zle. Tak som mu pevne stisla ruku a sústredila sa na silu vo mne.

Želala som si, aby mu moja sila pomohla uzdraviť sa, opakovala som to stále dookola. Pritom som cítila, ako zo mňa prúdi energia do Filipovej ruky. Bolo to teplé a silné a vedela som, že ono vie, čo má robiť a že Filip sa už v podstate uzdravuje. Jeho oči sa pod viečkami začali pohybovať... prúd energie vo mne pomaly ustával. Trvalo to asi minútu alebo dve, no bola som strašne unavená. Bolo na čase odísť, kým sa nezobudí. Filip bude v poriadku. Taxík čakal vonku pri nemocničnej bráne.

Z toho dňa si už nemôžem vybaviť nič okrem pocitu veľkej únavy a toho, že som si spravila čaj. Tiež som sa strašne tešila na zajtrajší deň, ktorý strávim s Ardetom. Konečne sami, ak nebudem rátať ochranku.

5

François bol presný ako hodinky. Mne sa ťažko vstávalo – som veľký spáč a navyše som bola veľmi unavená. Ale stihla som sa naraňajkovať a zabaliť si zopár vecí, na ktoré som zabudla deň predtým. Kufor a všetko ostatné som si musela zniešť dolu sama – ten tvrdohlavý chlap ma zjavne nemal rád, len som netušila prečo. Predsa okrem mojej poznámky vtedy vo výťahu som mu nič zlé nespravila.

Pri aute ma pozdravil až prehnane slušne a pomohol mi dať veci do kufra. Už by som s ním celkom rada prešla na kamarátske ahoj, ale on o to zrejme nestál. Na letisko sme prišli rýchlo a bez slov. No čo už – mne to až tak nevadilo, mala som nad čím premýšľať. Ardet a Peter na nás čakali v celkom príjemnom espresse v letiskovej hale. Všade bol hluk a veľa ľudí, všetci sa ponáhľali, zmätkovali a lúčili sa.

Mala som výbornú náladu a takpovediac pokoj v duši. Ardet vyzeral o niečo menej spokojný so svojím životom – asi problémy v raji. Vtedy som, samozrejme, nemohla tušiť, čo všetko sa odohrá na našej ceste za zlatým kľúčom. No viem, že aj keby som svoju budúcnosť poznala, nemenila by som ju za nič na svete.

Nikdy predtým som nestála o vzťah so ženatým mužom, teda nikdy pred tým, než som spoznala Ardeta. V láske a vo vojne je vraj povolené všetko. Načo mi bude dobrý pocit z čistého svedomia, keď nebudem šťastná a ani sa o to šťastie nepokúsim? Ja už teraz viem, že nič sa nedeje len tak náhodou – všetko sa v tomto vesmíre točí podľa vopred určených pravidiel. Ten scenár už dávno niekto napísal. My ľudia doň vnášame len drobné korektúry, celkový výsledok nie je na nás. Tak som sledovala Ardeta a v hlave mi vírili rôzne nebezpečné myšlienky.

V lietadle sa na neho nalepila jedna z letušiek. My sme sedeli vedľa seba a celkom milo sa rozprávali o tom, čo všetko bude treba

urobiť, aby sa vec s kľúčom trochu pohla. Letuška ma cielene ignorovala a tým ma, pochopiteľne, naštvála. Vzápätí sa slečne mojím pričinením stala celkom trápna nehoda: zlomil sa jej podpätok, práve keď niesla občerstvenie pre cestujúcich o štyri kreslá pred nami. Takže celých 170 centimetrov dokonalého tela sa narovnálo presne pri našich nohách a jedlo pristálo na kolenách jedného cestujúceho pred nami. Chuderka nešikovná...

Ardet sa zo slušnosti snažil nesmiať – radšej sa schoval za časopis. Celú ďalšiu cestu sa letuška v prvej triede neukázala. Obsluhoval nás stevard – ten pre zmenu robil pekné oči na mňa a to mi, samozrejme, nevadilo.

Pristátie bolo v pohode, colná kontrola tiež. Len François mal problém s osobnou zbraňou, Ardet to dal však rýchlo do poriadku. Vonku na nás čakala limuzína hotela, v ktorom sme mali bývať.

Paríž voňal Seinou a letom. Ja som vdychovala tú vôňu s príjemným pocitom, že sa vraciam na miesto, ktoré mám rada. Bola som tu často na prázdninách a bolo to perfektné. Francúzom a ich životnému štýlu rozumiem a moja francúzština je vraj vynikajúca, babička si na tom veľmi zakladala. Tu som prežila svoj sladký krátky románik s predavačom zeleniny Markusom, bolo to veľmi romantické. Prateta z toho tiež profitovala. Dostávala darom tie najkvalitnejšie a najčerstvejšie artičoky. Asi som sa trochu neprítomne usmievala, pretože niekoľkokrát som na sebe cítila Ardetov pohľad.

Nepovedala som mu, že Paríž poznám. Podľa mňa, to, že som mu to nepovedala, bolo tiež riadené rukou osudu. Osud mal s nami svoje tajomné plány a my sme sa už celkom isto blížili k zápletke. Tým myslím nás štyroch: mňa, Ardeta, François a Petra. Vtedy v limuzíne som ale bola dokonale spokojná a šťastná, Ardet sústredený a bodyguardi celkom v pohode. Teda až na Petra, ktorý na mňa vyslovene zísal. Sľúbila som si, že s tým niečo urobím – chlapec mi liezol na nervy, strašne mi liezol na nervy...

Blížili sme sa k hotelu. Limuzína pekne plynulo pristála hneď oproti vchodu, kde nás privítal uniformovaný vrátnik a už o malú chvíľku sme stáli pred našimi apartmánmi. Moja izba bola pekná

a priestranná. Hneď vedľa bola Ardetova izba a tá ďalšia bola pre ochranku.

Šéf ma už vo výtahu pozval na obed tu v hoteli – dohodli sme sa o pol hodiny dole. Stihla som sa vybalit', osprchovať a prezliecť, čo je u mňa za pol hodiny celkom slušný výkon. Šaty boli jasno marhuľové a išli mi k vlasom. Obliekla som sa, vzala som si kabelku a išla dolu do haly. Bolo príjemné cítiť na sebe obdivné pohľady a život bol krásny. Bol však taký len do chvíle, než som zbadala Ardetov nesúhlasný pohľad. Ten ma spozoroval už pri výtahu. Sedel v bordovom kresle pod obrovskou palmou a čítal noviny. Asi dva metre za ním stál François. Peter sa na mňa zubil z opačnej strany haly. Váhavo som prišla k Ardetovi a zdvihla som obočie v nemej otázke, čo som spravila zle.

– Meškám?

Zložil noviny napoly, postavil sa a povedal:

– Adriana, neprišli sme sem za zábavou. Chcem vás požiadať, ako svoju asistentku, aby ste sa nabudúce obliekali trochu striedmejšie.

Mohol mi dať facku, účinok by bol rovnaký – moje nadšenie a dobrá nálada boli celkom spoľahlivo fuč. Hrozne som sa hanbila. Nechájala som, aké námietky mohol mať k šatám, ktorých jedinou chybou bolo len to, že mi fakt pristali. Potom sa vo mne ozvala moja hrdosť a ja som odpovedala bez toho, aby som si odpoveď predtým premyslela:

– Viete čo, Ardet? Nemám pocit, že by som sa obliekala nevhodne. Navyše si myslím, že toto nie je váš problém a neoprávňuje vás k tomu ani fakt, že ma zamestnávate. Ak budete mať pripomienky k mojej práci, prosím. Prijmem ich a budem sa snažiť o lepší výkon, ale môj šatník nechajte tak!

Vyčkávala som, čo mi odpovie. Srdce mi rýchlo bilo, skôr však od hnevu než od strachu, že ma prepustí. Predsa mi nikto nemôže diktovať, ako sa mám obliekať! Mračil sa a bolo vidieť, že vnútri sám so sebou zvádza boj. Povedal však:

– Odpusťte. Máte pravdu, naozaj ma do toho nič nie je. Ak nemáte námietky, mohli by sme sa ísť naobedovať?

– Iste, – odvetila som.

Viac sme sa k tomu nevracali, takže obed prebiehal celkom pokojne. Prebrali sme pracovný plán na dnes a venovali sme sa vynikajúcemu jedlu. Len som rozmýšľala, či sa mi to nezdalo – vo Françoisových očiach som počas našej výmeny názorov videla uznanie.

Mali sme naplánovanú cestu za Maraisom asi o piatej, to už musel byť doma. Dohodla som ho ja. Zavolala som mu na číslo, ktoré som si poznačila ešte doma, a on so stretnutím súhlasil. Ten chlapík vyzeral trochu nervózny, asi netušil, čomu vďačí za česť privítať šéfa osobne. Spýtala som sa na presnú adresu a zavesila. Potom som zavolała Ardetovi do izby a potvrdila stretnutie. Povedal, že o pol piatej sa stretneme pri východe z hotela.

Mala som asi dve hodiny času a veľmi sa mi chcelo spať – tak som neodolala posteli, vyzerala fakt lákavo. Nič sa mi nesnívalo a o štvrtej ma zobudil budík v mobilnom telefóne. Obliekla som si tie isté šaty ako na obed a nechala vlasy voľne splývať. Mali sme objednané auto. Dole som bola už o päť minút pol a čakala na Ardeta.

Asi si nikdy nezvyknem na to, ako reagujem na jeho príchod. Keď zbadám jeho skoro dvojmetrovú postavu, široké plecia, rozbuši sa mi srdce. Ešteže som sa naučila ovládať výraz svojej tváre. Dúfala som, že si moje reakcie nikdy nevšimne, zdal sa mi však dokonale ľahostajný.

Prišiel pekne na čas, sprevádzal ho François. Petra zrejme nechali na izbe. Ešteže tak – vôbec mi nechýbal. Nastúpili sme do pripraveného auta a ja som povedala adresu, na ktorú nás mal taxikár odviezť. Šofér, Francúz telom a dušou, mi ihneď začal dvoriť. Ja som sa celkom dobre bavila. Ardet si totiž mohol len domyslieť, o čom sa rozprávame. François sa nenápadne usmieval, ale rozhovoru sa nezúčastnil. Vliekli sme sa v kolóne áut. Bol práve čas, keď sa všetci vracajú z práce, a preto sme dorazili o dvadsaťpäť minút neskôr. Stále som kontrolovala čas a dúfala, že Maraisa to nerozruší ešte viac než doteraz. Taxikárovi sme povedali, že má počkať a nechali sme mu peknú zálohu, aby mal dobrú motiváciu vydržať.

Dom, v ktorom býval pán Marais, bol zrejme po rekonštrukcii a nachádzal sa v príjemnej štvrti. Vošli sme dnu a museli ísť schodmi

na druhé poschodie – nebol tam výťah. Dvere boli pootvorené a ja už som chcela zazvonit', keď ma François chytil za ruku.

– Nie, nezvoňte. Cítim plyn, – povedal rázne.

Otvoril dvere a nazrel dovnútra. Naozaj bolo cítiť plyn, predtým som si to vôbec neuvedomila, zrejme ani Ardet nie. Chodba za dverami bola prázdna. François opatrne vošiel dnu, dal nám pokyn zostať na mieste. O minútku vyšiel von a povedal, že by sme odtiaľto mali čím skôr vypadnúť:

– Plyn som zastavil, ale v kuchyni leží nejaký chlap s podrezaným krkom. Najlepšie by bolo odísť.

– Kto to je? – spýtal sa Ardet a ja som zatajila dych.

– Ak je pán Marais plešatý a má briadku, tak je to on.

Ardet prikývol:

– Áno, je to on. Poďme odtiaľto.

Nebola som schopná slova a ani som nevedela, ako mám v takejto situácii reagovať. Ako som tam tak stála, pocítila som, ako mi po celom chrbte prebehlo úplne odporné mrazenie. Taký pocit som nikdy predtým nezažila. Pomaly som otočila hlavu na stranu, odkiaľ to mrazenie prichádzalo a zbadala som vysokého muža, ktorý mieril zbraňou na Ardeta. Stihla som si všimnúť, že bol oblečený v čiernom a na hlave mal niečo, čo mu spoľahlivo zakrývalo tvár a vlasy. Nachádzal sa o poschodie vyššie a bola som si istá, že mieri na Ardeta.

Nebola som pripravená na takéto situácie. Len som si stihla pomyslieť, že François, ktorý má tiež zbraň, nebude mať čas zareagovať. Bol to zlomok sekundy, stačila som však zakričať a strhnúť Ardeta na seba. François reagoval podľa môjho predpokladu – okamih po tom, čo guľka vyštiepila kus omietky zo steny presne oproti miestu, kde mal Ardet predtým hlavu. Ja som spadla na zadok, potom som sa udrela hlavou o schod a Ardet spadol na mňa. Keby nebolo hroznej bolesti hlavy a celého tela, vedela by som si tú situáciu vychutnať, no teraz som naňho hľadela dosť vydesene. On zrejme tiež nechápal, čo sa stalo. Jeho veľké telo ležalo na mojom a mne to vyrazilo dych. Nemalo to nič spoločné s mojimi citmi k nemu, on mi dych vyrazil doslova.

Ten chlap sa rozbehol hore, François za ním a ja som ležala na špinavých schodoch, privalená Ardetom. Potom sa Ardet konečne spamätal. Vstal a zdvihol aj mňa, pretože som nebola schopná postaviť sa sama na nohy. Chvíľku ma silne držal za plecía a pozeral sa mi do očí. Musela som vyzerat' naozaj na umretie, lebo jeho oči boli zrazu teplé a starostlivé. Opatrne mi položil dľaň na čelo a odhrnul mi vlasy. Potom prehovoril a v jeho hlase bolo niečo, čo som ani potom nevedela definovať a čo ma celkom zaskočilo:

– Ste v poriadku? Nie ste zranená, neublížil som vám?

– Nie, – odvetila som. – Len ma bolí hlava, ale to nič, snád' prežijem.

Viditeľne sa mu uľavilo a mne došlo, čo sa vlastne stalo a čo sa mohlo stat'. Zrejme to došlo aj jemu, lebo sa na mňa tak zvláštne pozrel a povedal:

– Zachránili ste mi život.

Čo som mu na to mohla odpovedat'? Vyletelo zo mňa:

– Dostanem väčšie prémie?

On sa usmial:

– Zrejme vám budem musieť zdvihnúť plat.

Chcela som byť ešte vtipnejšia, ale bolesť v mojej hlave narastala do neúnosnej miery. Bolo mi strašne zle. Potom si už neviem spomenúť na nič.

Prebrala som sa až na pohotovosti, kam ma odviezli Ardet a François. Ten po neúspešnej naháňačke vyzeral sklamane. Pri posteli, na ktorej som ležala, sedel Ardet. Bohužiaľ ma nedržal za ruku, ako som tajne dúfala. Rýchlo som sa snažila spomenúť, čo sa vlastne stalo. Zrejme to bolo na mne vidieť, lebo Ardet ma predsa len chytil za ruku a povedal:

– Len pokojne ležte, Adriana, mali ste otras mozgu. Doktor o chvíľku príde a povie, či budete môcť odísť s nami.

– Isteže budem môcť, už aj idem, – povedala som a hneď som sa pokúsila vstať.

Obidvaja ma chceli zadržať, ja som sa však nenechala.

– Už je mi dobre, naozaj. Nechcem tu zostať.

Vtom vošiel do izby lekár. Prísne sa na mňa pozrel, no obrátil sa k Françoisovi, zrejme si myslel, že ja neviem po francúzsky:

– Mademoiselle môže ísť domov, nie je to vážne, ale pár dní ne-smie robiť nič namáhavé. Musíte na ňu dať pozor. Dovidenia.

Ako rýchlo prišiel, tak aj odišiel – François ani nestihol nič povedať. Obidvaja sa dívali na mňa, ale ja som sa postavila, zobrala som si kabelku. Pozrela som sa na nich, či už môžeme konečne ísť. Hlava ma naozaj bolela, ale tabletká to spraví. Potom sa postavil Ardet a my sme konečne išli von. Mala som čudný pocit v žalúdku – Ardet si to všimol a pevne ma chytil pod lakeť. Proti tomu som vôbec neprotestovala. Nechala som sa vyviešť až dolu k autu. Šofér bol ten istý, ktorý nás viezol za teraz už nebohým Maraisom, a pozeral sa na mňa súcítne. Slovo vražda nepadlo, takže políciu Ardet nevolal. Po ceste som bola ticho, ostatní tiež – zrejme si každý kládol úplne rovnaké otázky ako ja: Kto bol ten vrah a prečo zabil Maraisa? Nevieť ako oni, no ja som sa v duchu pýtala: Prečo strieľal na Ardeta?

Bolo príjemné rozmýšľať aj nad tým, že som mu zachránila život. Striaslo ma pri pomyslení, že v tejto chvíli mohol byť mŕtvy. Ďakovala som Bohu, že sa to nestalo.

Keď sme sa viezli výt'ahom k nám na izby, všimla som si, že Ardet sa na mňa zvláštne pozerá. Čo by to malo znamenať? Pri mojich dverách povedal Françoisovi, že už ho nepotrebuje a že by mali s Petrom obvolať zopár kontaktov a zistiť, o čo ide. François odišiel a my sme osameli na chodbe. Ticho som prelomila tým, že som kartou otvorila dvere. Čakala som, čo mi chce povedať – vyzeralo to, že má niečo na srdci. Zrejme nevedel, ako začať, tak som mu skúsila pomôcť:

– Ardet, viete, že ja...

– Mohli by sme si potykať? Predsa si mi zachránila život. Nijaké formality.

To som nečakala, ale páčilo sa mi to. Pokračovala som:

– Ardet, nie si mi nič dlžný, vážne. Na mojom mieste by to urobil každý, len som mala príležitosť. Tak už o tom nebudeme hovoriť, dobre?

– Dobre, ale ja to viem a som rád, že som zaviazaný práve tebe.

Bola som príjemne prekvapená, že v tejto chvíli nemal na sebe masku prísneho šéfa. Bol presne taký, akého som ho chcela aspoň raz zažiť. Stála som k nemu tak blízko, že sa mi chcelo zastaviť čas. Nejako som cítila, že aj on si to uvedomuje, pretože tiež bol ticho a díval sa na mňa. Nevedela som, čo mám robiť, držala som kľučku dverí mojej izby a čakala na jeho prvý krok – to ticho začínalo byť čudné, keď ho prelomil:

– Ďakujem, – povedal. – Teraz odpočívaj, neskôr ťa budem potrebovať. Pošlem po teba Françoisisa.

Už sa chystal odísť a spravil pár krokov smerom k svojej izbe, keď si to rozmyslel. Otočil sa naspäť a prišiel ku mne. Jednou rukou si ma pritiahol k sebe, druhou ma chytil na zátylku. Bola som tým úplne zaskočená, nemohla som vôbec reagovať. Chvilku mi pozeral do očí takým tým tvrdým chlapským pohľadom, potom sa pozrel na moje pery a pobožkal ma. Nebol to nežný bozk. Bolo to divoké, surové, ako keby to ani nebol on – muž, ktorý sa snaží držať odstup. Myslím si, že vtedy mi nechtiac dovolil nazrieť do svojho vnútra a spoznať ho takého, aký v skutočnosti bol: vášnivý, živelný...

Bozkával ma dlho a ja som naozaj mala pocit, že sa čas zastavil. V jeho rukách som bola v bezpečí, pomaly sa ma zmocňoval sladký závrat. Ešte vždy som nemohla reagovať, ale tá bezmocnosť bola nádherná a vzrušujúca. Keď som dvihla ruku k jeho vlasom, náhle cúvol. Akoby ho to vystrašilo. Ja som sa zakolísala, tak ma musel znovu chytiť. Prerývane dýchal, ako keby ani on sám nechápal, čo sa vlastne stalo. Z jeho očí sa vytrácal divoký výraz a mne to bolo strašne ľúto. Keď sa presvedčil, že pevne stojím na nohách, zhlboka sa nadýchol:

– Prepáč, – povedal. – To sa nemalo stať. Už sa to viackrát nezopakuje.

A rýchlo zmizol za dverami svojho apartmánu.

Chytila som sa kľučky a otvorila dvere. V celom tele mi ešte znel jeho bozk a ignorovala som jeho slová o tom, že sa to už nikdy viac nezopakuje. Dúfala som, že áno. Veď čas ukáže. Dobrých desať minút som ležala na posteli s rozhodnými rukami a v duchu som si znovu a znovu premietala svoj nádherný zážitok. Bola som

zvedavá, aké pocity teraz zažíva Ardet. Výčitky? Už svoj odvážny čin oľutoval? Nakoniec: páčilo sa mu to?

Nevadí, to sa dozviem neskôr. Iste ho k tomu niečo vyprovokovalo. Ale čo? Že by sa ma z ničoho nič rozhodol pobožkať? Bola som strašne zvedavá a prežívala som nádherný pocit eufórie.

Vstala som z postele a išla som si dať sprchu. Cítila som sa super, už ani hlava ma toľko nebolela. Predsa: pobožkal ma, o tom som už dlho snívala, život sa mi zdal krásny a žiarivý. Nepočula som, že dvere na chodbu sa tíško otvorili a dovnútra niekto vošiel. Pokojne som sa sprchovala a pohmkávala si popod nos nejakú pesničku, už ani neviem, akú. Voda bola príjemná. Jedna moja kamarátka vždy rada hovorievala, že voda prináša informácie. Nevieam, ako to myslela, ale vrylo sa mi to do pamäti.

Umyla som si vlasy a veľmi to bolelo – mala som vzadu na hlave velikánsku hrču. Musela som rozmýšľať aj nad tým, prečo mi nenapadlo použiť mágiu pri streľbe na schodoch. Ale keď sa to tak vezme, asi by som nevedela narýchlo vymyslieť obranu. Nebola som zvyknutá na bežné používanie mágie, len na to, čo som si mohla bezpečne dovoliť – vždy som sa bála, že ma niekto uvidí pri nacvičovaní.

Vedela o tom len moja mama. Nemala som pred ňou tajomstvá, len to o Ardetovi – to som nemohla prezradiť nikomu. Mama bola vyľakaná, dlho nemohla pochopiť, ako je to možné. Neskôr sa radovala mojim pokrokom, a keď bolo treba, sprostredkovala mi alibi. Nemohla som sa prezradiť pred Ardetom, nevedela som, ako zareaguje a vôbec: netušila som, ako by na to reagoval ktokoľvek iný. Niečo mi hovorilo, že sme sa nechali vtiahnuť do škaredej historky a toto nie je koniec. Rozmýšľala som nad tým, keď som sa dosucha vyšúchala uterákom a zabalila si do neho mokré vlasy. Obliekla som si župan a nič netušiac, som vyšla z kúpeľne.

Od ľaku som sa mykla sa, pretože v kresle pri konferenčnom stole sedel muž. Odláhlo mi – zbadala som, že je to „iba“ Peter. Keď som prehovorila, snažila som sa, aby môj hlas znel pokojne.

– To neviete klopať, Peter? Vyľakali ste ma.

– Mali ste otvorené dvere. Potom sa nesmiete čudovať, že vám sem niekto vojde bez pozvania.

– Fajn. Tak čo potrebujete? Nesiete mi odkaz od šéfa?

Peter nehnuto sedel v kresle a neponáhľal sa s odpoveďou na moju otázku. Ten chlap si ma otvorene prezeral ako tovar vo vitríne obchodu. Hnusil sa mi. Nie preto, že by bol škaredý – vyzeral celkom dobre. Ja len neznášam týpkov, ako je on. Stála som tam a čakala, moja trpezlivosť však mala svoje medze.

– Peter, povedzte mi, čo tu hľadáte a potom vypadnite – chcem sa obliecť.

On sa len uškrnul a povedal:

– To pokojne môžeš, mačiatko, ja ten pohľad znesiem.

On mi tykal, čo ma našťvalo:

– Padaj odtiaľto, lebo za seba neručím.

– A čo spravíš? Pôjdeš ma bonznúť šéfkovi?

Postavil sa a išiel ku mne. Pritom pokračoval:

– Ved' možno som lepší než on, nechceš to skúsiť? Stavím sa, že taká šikovná ryšavka ako ty, dokáže chlapa spraviť šťastným.

Prišiel ku mne celkom blízko a prudkým trhnutím rozťahal od seba obe polovice môjho županu. Už som na nič nečakala. Bola som celkom šikovná, no na jeho smolu, v umení sebaobrany. S veľkým potešením som ho koplá do rozkroku a zároveň mu skrútila ruku dozadu.

– Chlapa možno áno, – povedala som mu, – dúfam, že po tomto ním ostaneš, ty magor.

Odprevadila som ho, neschopného pre bolesť slova, von za dvere a na rozlúčku dodala:

– Povedz šéfovi, že o chvíľku prídem.

Keď som za ním zatvorila dvere, mala som nad čím rozmýšľať. Nevedela som, či to mám nechať tak, alebo to naozaj povedať Ardetovi. Ale po chvíľke som sa rozhodla, že som Petra už dosť potrestala. Nechala som to tak. Išla som si usušiť vlasy, obliekla som sa a vyšla von na chodbu. Nikto na chodbe nebol, zrejme sa už Peter spamätal a išiel dnu. Tak som zaklopala a potom som si aj sama otvorila dvere.

V izbe bol Ardet, pracoval s laptopom. Peter celkom skromne sedel v kresle a tváril sa, že ma nevidí. François som nezaregis-

trovala, asi bol preč. Ardet sa na mňa pozrel. Nevedela som, ako sa mám tváriť po našom bozku a on zrejme tiež nie. Hneď som si spomenula na scénu pri dverách mojej izby a stavím sa, že aj jemu to napadlo, pretože rýchlo uhol pohľadom. Tak som sa ho spýtala:

– Ako vám môžem pomôcť?

– Snáď by sme si mohli tykať, Adriana?

Usmiala som sa:

– Tak teda, ako ti môžem pomôcť?

Keď sme si vyriešili otázky tykania, atmosféra sa viditeľne uvoľnila. Ale aj tak vyzeral dosť previnilo. Povedal mi:

– Snažím sa nájsť na internete, či mal Marais nejakú svoju stránku, keďže zbieral informácie o tom kľúči. Nedarí sa mi, nemám v tom dosť praxe. Mohla by si...

– Isteže, pokúsim sa ho vystopovať.

Sadla som si a on sa mi postavil za chrbát. Nebolo to najlepšie miesto, keďže som sa musela sústrediť – vnímala som ho každou čiastočkou svojho tela. Krásne ma znervózňoval. Dlhو som skúšala všetky možné aj nemožné názvy stránok, ktoré by odpovedali hľadanému, dlho sa však nenašlo nič. Potom som zadala heslo artefakty a jedna z ponúk ma priviedla na Maraisovu stránku. Bolo tam všeličo, zrejme sa zaujímal o veľa vecí, dosť ich tam mal rozrobených. Ale keď som sa dostala na najnovšiu stránku, skoro som tomu nemohla uveriť. Bol tam nákras, ako ten kľúč mal vyzerať.

Až na hlavičku to bol celkom obyčajný starodávny kľúč, ale tá hlavička... Bola zobrazená v tvare rúk držiacich rubínové oko. Vyzerala presne ako prsteň mojej kamarátky Denisy, vďaka ktorému sa zo mňa stala čarodejnica.

Nechápala som, ako je možné, že dve rozdielne veci sú si také podobné. Ako spolu súvisia? Nemusia spolu nijako súvisieť, mohlo byť prosto v móde takto ozdobovať zlaté veci, ale to by ten prsteň nemohol byť čarovný. Čo je potom ukryté v kľúči? Iste, bolo veľmi nepravdepodobné, že by v ňom niečo bolo ukryté. Príliš veľká náhoda. Lenže kto by mal veriť na náhody menej než ja? Otočila som hlavu a pozrela sa na Ardetu. Zrejme ho tiež zaujal kľúč, ale isto nie tak ako mňa. Povedal mi:

– Dobrá práca. Toto tu nechaj. Pozri. Je tu odkaz pre toho, kto

by mohol poslať nejaké informácie o kľúči. Keby sme tak vedeli prečítať jeho emaily.

Bohužiaľ, nie som nijaký odborník na vlámanie sa do osobných schránok, tak som len pokrčila plecami.

– Netuším, ako by sme sa tam mohli dostať. Myslíš, že ten vrah si s ním písal?

– Vrah, alebo ten, kto si ho najal.

Zamyslela som sa:

– Vieš, ja si nemyslím, že to bol nájomný vrah.

– Prečo?

– Lebo keď odviezol svoju prácu, mal odísť. Nemám pravdu? Lenže on ostal a potom strieľal na teba...

Ardet sa na mňa pozrel s rešpektom.

– To by mi nenapadlo. Potom to znamená, že aj on ide po kľúči a možno si myslí, že ho máme šancu predbehnúť. Lenže ja nemám tušenie, ako ďaleko bol Marais, mal mi to povedať až pri našom stretnutí.

Nemohla som sa mu priznať, že o tom kľúči už mám nejaké informácie. Po prvé by tomu neuveril a po druhé, bála som sa, ako by reagoval, keby napokon uveril. Tak som radšej bola ticho.

Teraz si však myslím, že nehľadiac na následky, mala som povedať Ardetovi všetko, čo viem. Možno by som potom nevystavila jeho aj ostatných toľkému nebezpečenstvu.

6

Prišiel François, nepriniesol však žiadne správy. Ardet ho poslal za Maraisovým asistentom, aby na filozofickej fakulte, kde prednášal, zistil niečo o tom, s kým mohol spolupracovať. Domovníčka Maraisovho asistenta mu povedala, že ho v ten deň ešte nevidela prísť domov. Napadlo nám, že ak bol do všetkého zasvätený, bude mať problémy alebo ich už má. Ardet mi povedal, že sa mám snažiť ďalej hľadať nejakú stopu na internete a oni idú navštíviť jedného